

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Tuzla, Çayırova fabrikalarından; Antalya Turizm İşçilerinden, Çerkezköy Deva, Bursa Fabrikalarından Haberler

Sayfa: 2-4

Aralık 2017 / Sayı: 99

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Ya sermaye ve emperyalizm memleketi batıracak!

Ya işçi sınıfı yeniden kuracak!

Düzen dikiş tutmuyor!

Devrimci İşçi Partisi olarak, 16 Nisan referandumundan sonra hemen o gece ilk tespitini şöyle yapmıştık: "İstibdad kaybetmiştir!"

Referandum tarih önünde ve en önemlisi de halk nezdinde meşruiyet kazanamamıştır. Kağıt üzerindeki yüzde 51, AKP'yi bırakın 2019'daki Cumhurbaşkanlığı seçimine kadar götürmeyi, 7 ay zor taşımıştır. Bugün kendi içinde paramparça olmuş, dış politikası batağa batmış, özelleştirmeler ve liberal politikalarla ekonomiyi ABD'deki bir davanın fiskeşiyle bile uçuruma yuvarlanma tehlikesine düşecek kadar zayıflatmış bir iktidarla karşı karşıyayız.

İstibdadın yenilgisi doğrudan emekçi halkın zaferi anlamına

gelmiyor. Olasılıklar muhtelif. Ali Babacanların ekonomiyi, Abdullah Güllerin siyaseti, sermayenin ve emperyalizmin emrediciliği altına sokmak üzere oyuna girmek için fırsat kolladığı görülüyor. Oyuna girmeleri Erdoğan'ın yerine de olabilir, Erdoğan'ı kurtarmak ya da ona zaman kazandırmak için de... Emperyalizmin ve büyük sermayenin ilk tercihi bir tür düzenli geçiştir. Virajda şarampole yuvarlanmamak için yolun sağ tarafında Akşener sol tarafında Kılıçdaroğlu korkuluk rolü oynayacaktır. Ya Amerikan muhalefeti iktidarlaşacak ya istibdad rejimi Amerikancılaşacaktır.

Erdoğan ve AKP iktidarı büyük sermaye ve emperyalizme teslim olabilir. Ekonomik çökün-

tünün ve siyasi baskıların gücüne karşı gelemeyip kenara çekiliyor-muş gibi gözüküp, tekrar hamle yapmak için beklemeye geçebilir. Daha önce Mustafa Koçlar ona bu alanı yaratmıştı. Emperyalistler de kendi işlerini görmesi için yeni krediler açmıştı. Ya da teslim olmayıp bugüne kadar hazırlanmaya çalıştığı paramiliter yapıları devreye sokup Türkiye'yi bir iç savaşa sürükleyecek bir girişimde de bulunabilir. Askeri darbe dâhil pek çok gerici ve tehlikeli seçenek gündemdedir.

Görüldüğü gibi istibdadın kaybetmesi olasılığı emekçi halkın kazanması anlamına gelmiyor. Bu da bizi yine 16 Nisan gecesi Devrimci İşçi Partisi'nin yaptığı çağrıya getiriyor: "Emek-

çi halkın kazanması için sermayeye ve emperyalizme karşı yüzde 99'la birlikte HAYIR deme zamanıdır!"

Her gün bir araştırma şirketinin "bugün seçim olsa kime o verirsiniz?" anketlerini okuyoruz. Oysa içinden geçtiğimiz dönem oy oranlarının değil sınıfların tavır ve eylemlerinin belirleyici olacağı bir dönem. Amerikan muhalefeti 16 Nisan'ın yüzde 49'unu yüzde 51 yapacak bir aday bulmaya çalışıyor. Devrimci İşçi Partisi ise sömürücü asalak yüzde 1'in karşısında nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halkın elleriyle Türkiye'yi yeniden kurmaya çağırıyor!

Türkiye, geçici önlemlerle, sınıflar arası uzlaşmayla, ortalama

çözümlerle hiçbir yere varamaz. Zarrab davasının değil, ekonominin millileştirilmesi yani bankaların ve stratejik sektörlerin işçi denetiminde kamulaştırılması gerekir. Emperyalistlerin iknası değil, NATO'dan çıkılması ve İnçirlik üssünün kapatılması şarttır. Türkiye'ye istibdadın tek tip elbisesini giydirmek isteyenlere de, dikiş tutmayan burjuva siyasetine Gül yaması yapmaya çalışanlara da en iyi cevabı sermayeden bağımsızlaşan ve emeğin çatısı altında birleşen halk verecektir.

Emekçi halkın istikbali barajsız, zincirsiz bir Kurucu Meclis'le emekçi çoğunluğun taleplerinin hâkim olacağı, emperyalist zincirlerin kırılacağı bir yeniden kuruluşadır!

Metal sözleşmeleri:
Patronları kâr rekorları kırar,
metal işçisi tarih yazar

5

Mutfaktaki yangının
sebebi nedir ve
nasıl söndürülür?

6

Arjantin, Yunanistan
ve Rusya'da Ekim devrimi
çoşkuyla kutlandı

8-9

AKP: Beyaz sayfa açalım
DİP: Defteri kapatalım

11

Zarrab Depremi:
Doğal değil kapitalist
bir afet yaklaşıyor

12

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Renault'dan bir işçi

OHAL de olsa sonuna kadar mücadele ederiz

Geçen hafta sabah iş çıkışı Türk Metal sendikası şubesine sözleşme hakkında bilgi almak için gittik. Şube başkanını MESS'le sendika arasında yapılan TİS oturumuna katıldığını söyledi. Oradaki görüşmelerden bahsetti. Pevrul Kavlak'ın Renault işçisini sürekli sorduğunu, sürekli aklında Renault işçisi olduğunu ve

bizi düşünerek her maddenin altına imzasını attığını söyledi. Artık korkusundan mı yoksa metal işçilerini daha nasıl satarım düşüncesiyle mi, önümüzdeki günlerde göreceğiz.

Toplantı süresince sözleşmenin ne olursa olsun iki sene olması gerektiğini her arkadaşım defalarca söyledi. En çok merak edilen konu ise "ya iş-

tediğimizi alamazsak, o zaman ne yapacağız" sorusuydu. Nizam başkan ise "biliyorsunuz OHAL var, Cumhurbaşkanının OHAL hakkında ne dediğini biliyorsunuz, o zaman ne olur bilemeyiz greve çıkarız, yasaklayabilirler, duruma göre içerde bir şeyler yapabiliriz" demeye başladı.

Bu sözler herkes tarafından

tepkiyle karşılandı. Arkadaşlar söz alıp "ne olursa olsun mücadelemiz, OHAL olduğu için yasaklanan grevlerde mücadele eden fabrikalar var, onlar mücadele etti, kazandılar, biz de kazanırız, sonuna kadar mücadele etmeliyiz" dediler. Başka bir arkadaşımız "Cumhurbaşkanı patronu destekliyorsa işçi sendikası da işçisinin

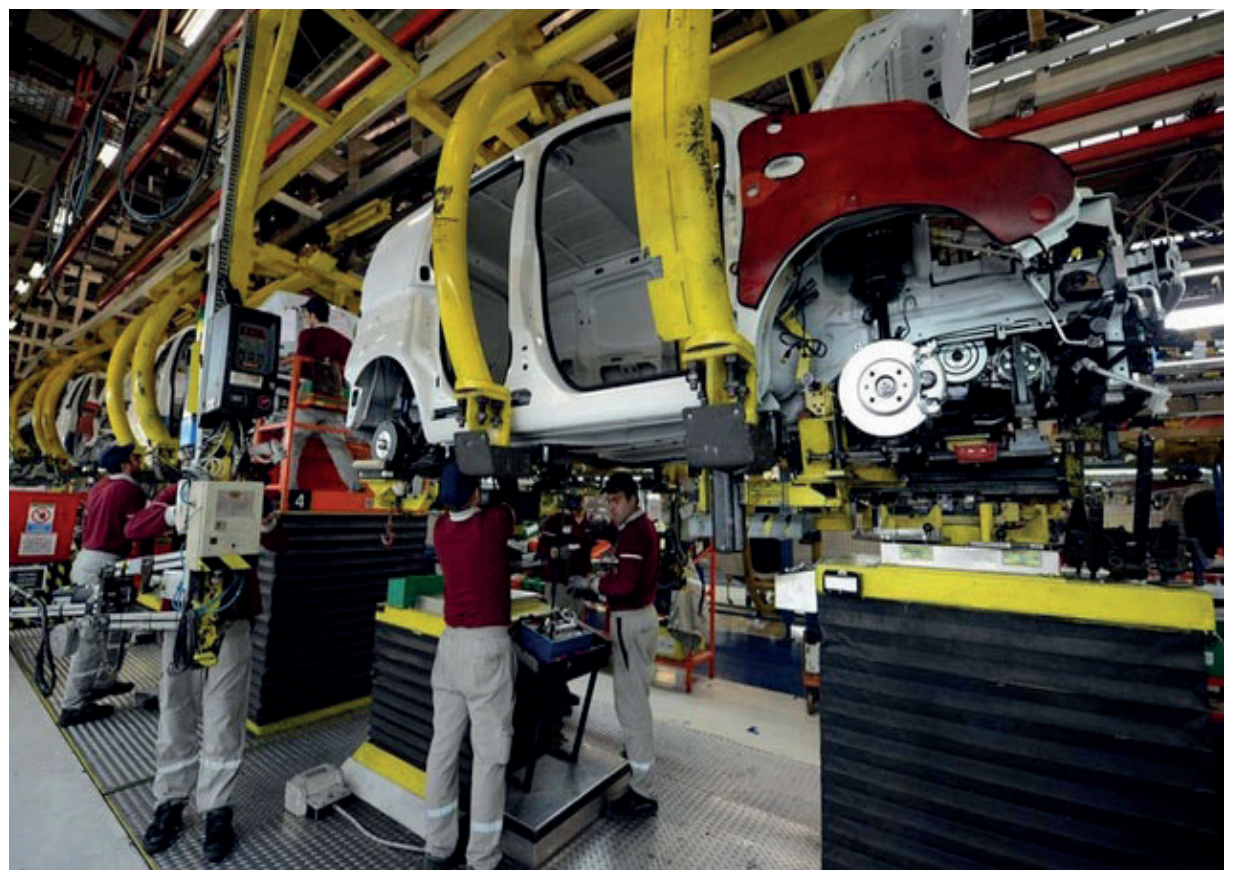
yanında durmak zorundadır, gerekirse grev yasağına karşı grev yaparız hakkımızı alırız" dedi. "Bunun örnekleri var kazanım da elde ettiler. Madem çok güçlü sendikayız, metal iş kolunda 120 bin üyemiz var o zaman sendikamızın işçinin gücünü gösterelim" sözleri de tüm işçi arkadaşlardan destek gördü.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Patron işine gelince Avrupa'yı örnek gösteriyor

Türk Metal'in MESS grup sözleşmesi taslağı açıklandığından beri her şeye zam geliyor ve gelmeye devam edecek. Açıkladıkları taslağa göre alacakları zam en fazla %38 idi. Tabii alırlarsa! Enflasyon farkının ne olacağına dair maddelerin ise hâlâ görüşüldüğü söyleniyor. Öte yandan Tofaş'ın çıkardığı Bizbize gazetesi "neden, çalışma koşulları" diye bir yazı yayınladı. Çıkardıkları gazete Avrupa'da sözleşmelerin 4 yıllık yapıldığını reklamını yapıyor. Bu da gösteriyor ki, Türk Metal'in kırmızı çizgi

dediği sözleşme süresinin iki yıl olmasını kabul etmeyecekler. İşveren, Avrupa'dan bunu örnek gösteriyor. Peki, öyleyse çalışma koşulları, izinler, sosyal haklar da Avrupa'da çalışan işçilerininki gibi olsun. Ayrıca Avrupa'da enflasyon bizdeki kadar yüksek değil, ama bunu hak etmiyoruz. İnsanlar nasıl yönetilmek istenirse öyle yönetilir. Biz işçiler neler yapabileceğimizin farkında değiliz. Bir günde her şeyi altüst edebilecek bir güce sahibiz. Tabii birlikte olursak!

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Renault'dan bir işçi

Ne yaparsa işçi yapacak

Ekip 2, vardiya çıkışında, tuvaletlerin iyi temizlenmemesi, yemeklerin kalitesizliği ve servis sıkıntısı üzerine sendika eylem çağrısı yaptı. Eylem duyurusu vardiya bitimine 1 saat kala yapıldı. İş çıkışında tüm bölümler, departmanlarının önünde toplandı, slogsız sessiz bir yürüyüş yaparak itfaiye binasının önüne geldik. Toplandıktan sonra şube başkanı bir açıklama yaptı, "Son zamanlarda yaşadığımız bazı sıkıntılar var servis, yemekhane ve tuvalet sıkıntıları üzerine şikayetleri, is-

teklerimizi, fikirlerimizi ilettik. Servislerde çok büyük sıkıntılar var araçların eski olmasından kaynaklanan yolda kalmalar, servislerin geç gelmesi, bozulması, şoförlerin yanlış tutumlarını ilettik, çok eski olan servislerin iyileştirilmesi konusunda öneri verdik" dedi ve hiç bir konu hakkında olumlu geri dönüş olmadığını söyledi. Bu sorunları geç de olsa çözeceğini bu yürüyüşteki birlik ve beraberliğimiz ile vereceğimiz mesajın ne kadar istekli olduğumuzun göstergesi olacağını söyledi. Daha son-

ra idari binanın önüne doğru yürüyüş sloganlar eşliğinde tumikelerden çıkış yapıp servislere bindik. 2015 eylemlerinde Renault işçisi örgütlü gücüyle MESS'e, sarı sendikaya ve iktidara karşı kafa tutarken, şimdi geldiğimiz yerde Türk Metal'le en basit yemekhane ve servis sorununu çözmek için eylem yapıyoruz. Daha bu sorunları halledemeyen sendikadan ne beklenir ki? 2015'deki gibi daha güçlü şekilde sahneye çıkmalıyız. Ne yaparsa işçi yapacak!

Çayırova'dan Türk Metal üyesi bir işçi

Türk Metal'de metal yorgunluğu!

Türk Metal'in en büyük şubelerinden biri olan Çayırova şubesi kapatıldı. Tüm yöneticileri ve işyeri temsilcileri görevden alındı, temsilcilerin bir kısmı da işten atıldı. Fabrikaların bir kısmı Pendik'e bir kısmı da Gebze'deki şubelere bağlandı. Gebze şube yönetimi de görevden alındı, yerine Pevrul Kavlak'ın hemşerisi getirildi. Fabrikalarda bu operasyonun içeriği tartışılmaya başlandı. En sonunda işçiye en küçük bir açıklama yapma zahmetinde bulunmayan Türk Metal genel merkezinin bu operasyonu "yolsuzluk operasyonu" olarak ifade ettiğini öğreniyoruz. Bizim aidatlarımızla altı-

na son model araba çekenlerin, bizim aidatlarımızla altına son model araba çekenlere karşı işçi lehine mücadele edeceğini düşünmek oldukça komik. Öyleyse görevden alınan yöneticilerin suçları, disiplin süreçleri açıklansın. Ama açıklayamazlar, hemen hemen tüm yöneticiler o suçların parçası, bu kirli, işçinin sırtından geçinen düzenin bir çarkı olmuş durumdadır. İşçilerin büyük kısmı ise bu durumun farkında. Koltuk kavgalarıyla sendika bürokratları birbirini yerken, Türk Metal üyesi biz işçiler komitelerimizi kurmalı, patron ve sendika işbirliğini aşmalıyız.

İstanbul Tuzla Serbest Bölge'den bir metal işçisi

Fabrikalarda mezhepçiliğe karşı mücadele etmek bizi sömürenlere karşı mücadeleye etmektir!

Alevisi, Sünnisi, Türkü, Kürdü fabrikalarda yan yana tezgahlarda, istasyonlarda çalışıyoruz, alın terimizin karşılığını almak için mücadele ediyoruz. Bazen de mücadele etmek yerine birbirimizi yiyoruz. Patronların dümenine su taşıyoruz. İşçi sınıfı mezhepsel farklılıklarını ancak patronlara karşı birleşerek aşabilir. Patronlar, işçi sınıfı en küçük bir bilinçlenmeye gittiğinde "o nereli, bu nereli, o Tokat'ın hangi ilçesinden, köyünden" misali içimizi kaşımaya çalışıyor. Türkiye'nin kangren haline gelmiş, tamamen hükümetler ve hakim sınıflar tarafından istismar edilmiş mezhep meselesini o ya da

bu şekilde önümüze çıkarıyorlar. Kaldı ki, kangren haline gelmiş bu sorunu çözecek olanın fabrikalarda mücadele alanlarında, sendikalarda, işçi örgütlerinde birleşen işçi sınıfı olduğunu da patronlar ve hükümetler çok çok iyi biliyor. İster Alevi olsun ister Sünni olsun patronun sömürsüne maruz kalan işçiler, bu tür yönlendirmelere karşı baştan çekingen bir tutum alıyorlar. Maalesef gerçek bu. Peki, öncü işçilere burada sorumluluk düşmüyor mu? Yıllarca hakim sınıf olan patronların yönlendirmeleri ve müdahaleleriyle paramparça edilmek istenen işçi sınıfına, kardeşliğin ve eşitliğin

sözünü yani işçi sınıfının birliğini aşılacak olan öncü işçilerdir.

Biri Tercan'lı birisi Refahiye'li iki Erzincanlı emekçiyi birleştirmenin tek yolu sömürüyü sonlandırma mücadelesidir. İkisini de iliklerine kadar sömüren patronlardır. İkisinin birbirine zararı yokken, onları birbirine düşman eden yine patronlardır. Mezhepsel farklılıklarımızı bir kenara koyalım, bölücülük yapan, düşmanlık tohumları eken, bizleri kırdırmak için ellerinden geleni yapan, tüm namussuzlukları yapan ve emeğimizi çalan patronlara karşı yan yana mücadele edelim!

Fabrikalardan haberler

Avcılar Belediyesi'nden bir işçi

Avcılar Belediyesi'nde maaş alamama zulmü devam ediyor

Herkese kolay gelsin. Ben Avcılar Belediyesi'nde iki yıldır çalışıyorum. Daha önce temizlikteydim yani çöp topluyordum ama biz sendikaya üye olduktan sonra bizi çöpten alıp Fen İşleri'ne verdiler.

İşten atıldık, belediye önünde çadır kurduk, aylarca direndik, mahkeme sürecimiz bir taraftan devam ediyor. Belediye bizi yıldırma için elinden geleni yaptı. En sonunda işe geri alındık ama bir yıldır neredeyse

doğru düzgün maaş alamaz olduk. Aylarca maaş alamıyoruz. Herkes 30 günde bir maaş alıyor biz 80 günde bir maaş alıyoruz.

İşe girdiğimizden beri maaş almak için kaç kere iş bıraktık sayısını ben de unuttum. Maaş günlerimiz geçiyor 10 gün geçiyor, bekliyoruz vermiyorlar. Maaşlarımızı soruyoruz vereceğiz diyip hep baştan savıyorlar. Her seferinde iş bırakmak zorunda kalıyoruz sonra maaş alıyoruz. Belediye başkanı bize

maaş vermiyor, çünkü biz kendi isteğimizle işten ayrılalım istiyor, bizi diye yıldırma yapıyor. Her seferinde maaşlarımızı istediğimizde "istemeyen, beğenmeyen ayrılın" diyor. Fen İşleri'nde çalışan 350 kadar işçiyiz. Hepimiz sendikalıyız. Ne sendikalı olmaktan vazgeçeriz ne de işimizden vazgeçeriz. Hele ki sendikamız Belediye-İş yetkiyi aldıktan sonra hiç gitmeyiz. Gitmesi gerekenler bize gidin diyenlerdir.

Antalya Beldibi'den bir turizm işçisi

Daha iyi koşullar için birlikte mücadele etmeliyiz

Turizm sezonu kapandı. Geçen sezon kriz var bahanesiyle bırakın fazla mesai ücretlerini, maaşlarımızı bile zorla alabildik. Bu sezon geldiğinde ise turizm patronları kriz bahanelerine hâlâ devam ediyorlardı. Turizm patronlarının yardımına yetişen hükümet ise hemen yardım paketlerini açıklamaya başladı.

Geçen sezondan bugüne paketler tek tek açılmaya başlandı. Önce patronlar için turizm yatırım kredileri hemen ardından yeni oteller için deniz kenarında dönüm dönüm arsalar ve en son olarak çalışma bakanlığından işçilerin haklarını görmezden gelme desteği. Bu son söylediğimi öyle televizyonlardan ya da otellerdeki yetkili kişilerden öğrenmedik. Direk olarak uygulamada önümüze çıktı. Turizm işçileri ne zaman almadıkları hakları için çalışma bakanlığına başvursa patronlar bir şekilde şikayet edenin kim olduğunu öğreniyor. Bununla da kalmayıp yaptığımız hiçbir şikayetin sonucunu öğrenemiyoruz. Sanki dilekçeyi çalışma bakanlığına değil çöp öğütme makinesine vermişiz gibi, verdiğimiz anda ne dilekçe kalıyor ortada

ne de sonucunu öğrenebiliyoruz. Bu bizim geçen sezon yaşadığımız sıkıntılardan biri. Bununla beraber bir de özlük haklarımızdan çoğunu almadık. Başta söylediğimiz gibi bırakalım fazla mesaiyi haftalık izinlerimizi hatta maaşlarımızı bile almadık. Hâlâ geçen sezondan kalan alacaklarımız için mahkeme salonlarında sürünüyoruz. Bir de tabii hükümetin turizm patronlarına yaptığı en güzel kıyaktan da bahsetmek lazım. Hükümet yıllarca işçilerden yaptığı kesintilerle işsizlik fonunda biriken paralarla patronların yerine işçilere maaş ödedi. Sezon boyunca turizm patronları işçiler için ellerini tek bir kere bile ceplerine sokmak zorunda kalmadı.

Bizim turizm işçileri olarak haklarımız için bir araya gelmemiz gerekiyor. Her sezon açıldığında, bu sezon bizi nasıl bir haksızlık bekliyor diye beklemek yerine, bu sezon çalışma koşullarımızı nasıl daha iyi bir duruma getirebiliriz diye düşünmeliyiz. Bunun için de beraber mücadele etmeliyiz. Birlikten sadece kuvvet değil daha iyi çalışma koşulları doğar.

Antalya Alanya'dan bir turizm işçisi

Sadaka değil hakkımız olanı istiyoruz

Biz turizm işçilerinin hep korkarak beklediği gün geldi. Sezonluk olan otellerin hemen hemen hepsi kapanmaya başladı. Artık işçiler tek tek askıya alınmaya başladı. Karın tokluğuna çalıştığımız günler yerini açlığa bıraktı.

Sezon boyunca kıt kanat geçinmişken şimdi onu bile bulamıyoruz. Turizm patronları kış aylarında kârlarını koruyamadığı için otellerini kapatma yolunu seçiyorlar. Biz turizm işçilerini ise, bir dahaki sezon kullanmak için askı alıyorlar. Biz işçilerin turizm patronları için yaz aylarında kullandıkları tişört ya da şorttan bir farkımız yok. Fark yok dedik ama aslında küçük bir fark var. Kullanmadıkları kıyafetlerini korumak için ayda bir naftalin koyarlar. Biz işçiler patronların gözünde kıyafetlerinden daha önemsiziz. Bizim onu o kadar bile masraf

yapmıyorlar. Sadece turizm patronlarının gözünde değil. Hükümetin gözünde de hiçbir değerimiz yok. Yıllarca bizden ve Türkiye'nin bütün işçilerinden topladıkları işsiz kesintilerini işsiz kalan biz turizm işçileri için değil, sezonda turizm patronları için kullanıyorlar. Sözde işsiz kaldığımız süre boyunca geçinmemiz için kesilen parayı, işsiz kaldığımızda değil sezonda çalışırken bize ödediler. İşsiz kaldığımızda ise bin bir bahane ile vermemek için ellerinde geleni arkalarına bırakmadılar. Neden işsizlik maaşı almıyoruz? Çünkü geçinebilecek bir maaş almamak da, hasta olduğumuzda işimize yarayacak bir sigortamız olmasa da bilmemne otelinde kaydımız gözükmediği için bu haktan faydalanamıyoruz! O sözde kaydın olmaması için istifa ettiğimizde ise durumda yine bir farklılık olmuyor. O zaman

da iş olduğu halde kendi isteğiyle işten ayrılmış oluyoruz. Yani turizm işçileri otel kapandığında ağızlarıyla kuş tutsalar bile işsiz maaşı alamıyorlar.

Biz turizm işçileri patronlardan ya da hükümetten sadaka istemiyoruz. Sadece sezon bittiğinde yaşayabileceğimiz ücreti istiyoruz. Bunu da kimsenin cebinde değil kendi cebimizden istiyoruz. Yani yıllarca bizden toplanan işsizlik fonunda istiyoruz. Kimse biz turizm işçilerini yanlış anlamasın, biz de her işçi gibi 12 ay güvenceli iş istiyoruz. Tabii ki askının kaldırılmasını istiyoruz. Ama hükümet askıyı kaldıramıyorsa biz de yıllarca bizden kesilen, işsiz kaldığımız zaman güvence olarak gösterilen fonun her sezon sonunda patronla hükümet el ele verip bizi işsiz bıraktıklarında bizim için kullanılmasını istiyoruz.

Çerkezköy Deva İlaç fabrikasında çalışan bir işçi

İstediklerimiz yerde çalışmak için birlik şart

Çerkezköy'de bulunan Deva ilaç fabrikasında çalışıyorum. İşe ilk başlarkenki iş sözleşmesinde, iş tanımlarımız yer alıyor. Bu iş tanımlarına göre sözleşmeyi imzalıyoruz. Dolayısıyla işe girerken başka bir işte çalıştırılmayı kabul etmiyoruz. Ancak buna rağmen, kaç yıllık çalışan olursak olalım hepimizi istedikleri yerde, istedikleri kadar çalıştırmak maksatlı bölüm değiştiriyorlar. Bizim itirazlarımızı bildikleri için de oluşabilecek sorunlara karşılık aynı sözleşmeye, amirlerimiz hangi işi verirse yapacağımızı peşinen kabul ve taahhüt ettiğimizi belirten madde

koydular. İtirazlarımızı sözlü dile getirdiğimiz zaman "bu şekilde çalıştırmaya mecburuz" yanıtı alıyoruz. Tabii sorunlar bunla da bitmiyor. Çoğunluk çok düşük ücret aldığı için fazla mesaiye kalıyor. Ancak bir kısım arkadaşımız da hiç bir şekilde fazla mesaiye kalmak istemiyor. Bu durum da ister istemez fabrika içinde gruplaşmaları doğuruyor. Halbuki birlikte hareket edip fabrikaya sendika getirebilirsek hak ettiğimiz ücret ile belki de fazla mesaiye ihtiyaç duymadan, hatta çalışma şartlarını da değiştirip, istediğimiz bölümde çalışabiliriz. Yeter ki birlik olalım.

MESS sözleşmeleri:

Patronlar kâr rekorları kırar, metal işçisi tarih yazar!

MESS sözleşmelerinde pazarlıklar sürüyor. Sözleşme süresinden zam oranlarına kadar hiçbir can alıcı maddede anlaşma sağlanmış değil. Sağlanacak gibi de görünmüyor. MESS patronları zamana oynuyorlar. Her zaman olduğu gibi ekonomik kriz söylemine sarılacaklar. Piyasa çok kötü diye ağlama seanslarına tekrar başlayacaklar. Kendi milyarlarından feragat etmeyip işçiden fedakârlık isteyecekler.

Kâr rekorlarınızı deftere yazdık

MESS'in temel direği Koç Holding, Kasım ayında üçüncü çeyrek net kârının geçen yılın aynı dönemine göre %31,5 artışla 1,3 milyar lira olduğunu açıkladı. Renault grubu 2017 yılında satış rekoru gerçekleştirdiğini duyurdu. Kurumlar vergisinde de birinciliği kapıp plakete alırken pek gururluydular. MESS üyelerinin pek çoğu geçtiğimiz dönemde işçileri kan ağlarken, kârlarına kâr kattılar. Şimdi döktükleri gözyaşlarına kimsenin kanmasını bekleyemezler.

Grevse grev!

Ancak Erdoğan'ın deyimiyle patronların önünü açan OHAL, sarı sendika bürokratlarının da can simidi oldu. MESS sözleşmeleri son sürat greve doğru giderken patron ve sendika bürokratları el ele işçiyi OHAL ile korkutuyorlar. Türk Metal ve Çelik-İş'in sarı sendikacıları işçinin

karşısında "taviz yok" dedikten iki cümle sonra OHAL'i gündeme getirerek geri adım atmanın yolunu yapıyorlar. İşçinin gözünü korkutup, adeta felaket senaryoları çizip, kendilerinin zorlamasıyla değil işçinin kendiliğinden mücadeleden vazgeçmesini istiyorlar. Pek çok fabrikada işçilerin tavrı ise çok net: grevse grev!

Söze OHAL diye başlayan, MESS'in ağızyla konuşuyordur

Önümüz sadece mevsim olarak değil ekonomik olarak da kış olabilir. Bu durumda işçinin kışı atlama için güçlü olması, işin başında ücretlerini ve sosyal haklarını hatırı sayılır şekilde düzeltmesi gerekir. MESS'in rekor kıran kârlarından feragat edecek payı çoktur. İşçinin ise bıçak kemiğe dayanmış durumdadır. Bu koşullar altında işçinin karşısına gelip OHAL diye söze başlayan sendikacı MESS'in ağızyla konuşuyor demektir.

İşçi denetimini yükseltelim

Bugün konuşulacak konu OHAL koşullarında nasıl grev yapılacağıdır. Ne tür hazırlıkların yapılması gerektiğidir. Grev yasaklarını bahane edip işçinin gözünü korkutmak yerine 2015'te MESS, 2017'de EMİS grevlerinde Birleşik Metal'in grev yasaklarına karşı elde ettiği deneyimleri örnek alıp nasıl ileriye taşıyabileceğimizi konuşmak gerekir. Birleşik

Metal'in birkaç yüz işçinin çalıştığı fabrikalarda gerçekleştirdiği direnişin çok daha büyük ve etkili olanlarını binlerce işçinin çalıştığı metal fabrikalarında yapmak mümkündür. Türk Metal ya da Çelik-İş fark etmez. İşçiler bu deneyimleri tartışmalı kendi sendikalarına baskı yapmalı MESS sürecinde tabandan örgütlenerek denetimi eline almalıdır.

Neden grev yapamayacağımızı anlatan haindir! Tartışılması gereken işçinin nasıl kazanacağıdır!

Grev yasaklandığında fabrika içinde yapılabilecek direniş biçimleri neredeyse sınırsızdır. Fiili grev, işgal, iş yavaşlatma, türlü protesto eylemleri hepsi yeri geldiğinde uygulanabilecek sayısız eylem biçimleri arasındadır. İşçi güçlüdür. MESS patronlarının övündüğü rekorlar işçinin eseridir. Patrona rekorlar kırdıran metal işçisi önce kendi zincirlerini kırmalı sonra da hakkı olanı patronların elinden sökülmelidir.

Bugün hazırlık zamanıdır. Çok açıktır, bugün fabrikaya gelip neden grev yapılamayacağını anlatan haindir! Tek tartışılacak konu metal işçisinin hakkını alabilmesi için nasıl mücadele edileceği ve bunun için hangi hazırlıkların yapılması gerektiğidir. Metal işçisi tarih yazmıştır. Doğru hazırlık ve örgütlenme ile yine yazacaktır!

Polimer Plastik'te 650 işçi maaş ve tazminat ödenmeden kapiya konuldu

İstanbul Sefaköy'de çuval üretimi yapan Polimer Plastik'te çalışan yüzlerce işçi, aniden toplu çıkış verilerek işsiz bırakıldı. 31 Ekim'de hammadde sıkıntısı çekildiği için üretim yapamadığını söyleyen Polimer Plastik patronu işçilere hiçbir bildirim yapmadan ve 3 aylık maaşlarıyla birlikte tazminatlarını da ödemedi 650 işçiyi kapı önüne koydu. İşçiler sabah işe geldiklerinde çıkışlarının verildiğini öğrendi ve patronu da bulamadılar. Hiçbir muhatap bulamayan işçiler makinelerin gizlice çıkartılmasını engellemek için gece gündüz fabrika içinde nöbet tuttular. Topluca direniş geçtiler.

İşçilerin bu hamlesinden sonra hammadde bulunan fabrikada yeniden üretim başladı, fakat üretim çok uzun sürmedi. Yeniden üretimin başlamasından üç gün sonra patron iflas ettiğini açıkladı. Geri dönüşsüz biçimde fabrikayı kapattığını, tüm varlıkların üzerinde haciz olduğunu işçilere söyledi.

Yaklaşık 15 gün gece gündüz süren mücadele ne yazık ki sona erdi. Teksif'in örgütlü olduğu fabrikada süreç tamamen hukuki alana terk edildi. İşçiler 12 Kasım itibarıyla de 20 kişilik bir

işçi ekibini fabrikada nöbete bırakarak direnişin de bittiğini açıkladılar.

İflasın faturasının işçiye kesildiği fabrikada, işçiler çuvalara "İşçileriyle birlikte satılık fabrika" yazan pankartı

asarak mücadelelerini duyurmaya çalıştılar. Fabrika şimdilerde Adalet Bakanlığına bağlı müfettişlerle dolu. İşçiler ise tepkili ve öfkeli. Son alacaklarına kadar hukuki olarak mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Levent Dölek

Parti çağımızın aklı, şerefi ve vicdanıdır!

İnsanlığı her yönden kuşatmış ve tepeden tırnağa örgütlü bir sömürü düzeninin içinde yaşıyoruz. Bu düzen altında insanın yalnız başına ve örgütsüz olarak aklını, şerefini ve vicdanını koruması hiç de kolay değil.

Teslim etmek gerekir ki bireyci insanlar bu konuda müthiş bir özgüvene sahip. "Beyin bedava" havasındalar. Oysa kapitalist sistem insanlara çoktan seçmeli bir test sunmuyor. Doğru cevap genellikle sıralanan seçeneklerin dışında... Şüphesiz ki beyin bedava ama... Gerçeğe ulaşmak bir miktar çaba da gerektiriyor.

"İnsanlarımız cahil" edebiyatına prim verecek değiliz. Okumayan A haber kandırır, okuyan *Birikim* şaşırır. Mesele ceahlette değil örgütsüzlükte... Unutmayalım ki kandırıldık diyenler kandırmaya devam edebiliyorsa kendilerinin alabildiğince örgütlü olmasından halkı ise cascavlak örgütsüz bırakmalarındandır. Yani aklını korumak ve gerçeğe ulaşmak sadece çaba değil örgütlü bir çaba gerektiriyor.

Ben şerefi için yaşadığını söylemeyen insan görmedim. Ama bu düzende onurunu, şerefini korumak o kadar kolay mı? Örneğin maden işçisi özelleştirmeye karşı gece boyu ocakları işgal edip direnerek, cam işçisi şehirlere yollara dökülerek, Kod-A işçisi çadır kurarak ekmeğinin yanında şerefini ve onurunu korumaya çalışıyor. Bireyci insanın tercihi ise suya sabuna dokunmadan temiz kalmaya çalışmak... Örgütlenen, direnen ve mücadele eden işçilerin, bireycinin bulduğu bu parlak ve maliyetsiz yola aklının ermediği için zor yolu seçtiğini düşünmek biraz zor.

Bu düzende vicdanını korumak da sanılandan çok daha zor... Rahatlatmak ise sosyal medya ile bir tuş mesafesinde. Bireyin doğru olanı görmesi ve bilmesi ile doğru olanı yapması arasında örgütlü bir düzenin inşa ettiği korku duvarları giriyor. Duvarın üzerine yazı yazmak sizi rahatlatır belki ama o duvarları yıkmak gerekiyor. Bunun yolu da örgütlü olmaktan geçiyor.

Ekim devriminin 100. yılında, SSCB'de yaygın bir propaganda sloganı olarak kullanılan Lenin'in "parti çağımızın aklı, şerefi ve vicdanıdır" sözüne farklı bir açıdan bakmanın zamanıdır. Bu sözü, salt partiye övgü olarak ya da "partiden ayrı akıl, şeref ve vicdan yoktur" gibi kaba bir bakış açısıyla değerlendirmemek lazım. Bu sözlerde kapitalizmin yalnızlaştırdığı insana öğüt var. Hayatımız "kusura bakmayın ben iradem bir partiye teslim edemem" deyip düzene teslim olanları, "düşüncemi kalıplara hapsetmem" deyip post-modernizmin kalıplarını pazarlayanları, "örgütlenmek gerekli ama yatay olmalı" deyip işyerinde, okulunda, aile ve özel yaşantısında en dikeyinden hiyerarşiye ışık hızıyla adapte olanları görmekle geçti.

Lenin'in öğüdünü dinleyenler ise aklıyla, şerefiyle ve vicdanıyla taş üstüne taş koyuyor. Örgütlü bir sömürü düzenine karşı örgütlü bir mücadeleyi büyütüyor. Bireyciler, örgütsüzlüğü kutsayan liberaller ise yürüyenin önüne taş koymaktan başka şey yapmadı bugüne kadar. Çağımız akıllı, şerefli ve vicdanlı insanlara... Çağımız mücadeleye ve örgütlenmeye. Birlikte taş üstüne taş koymaya. Okuldaki okuma grubundan, işyerindeki sendikadan başlayarak her düzeyde!

Lenin'in öğütlediği parti, örgütlenmenin daha ileri bir ifadesi... Aklın, şerefin ve vicdanın özgür olduğu bir düzeni kurmak için emekçi sınıfın en ileri seviyede, yani devlet olarak örgütlenmesini sağlayacak bir araç sadece... Korkmayın, omuz verin, örgütlenin!

Armağan Tulun

Tanklara karşı taş

2017, Balfour Deklarasyonu'nun 100. yıldönümü. 2 Kasım'da imzalanan, dönemin İngiliz dışişleri bakanının adını taşıyan bu deklarasyon, Filistin halkının önce İngiliz emperyalizmi ardından da Siyonizm tarafından köleleştirilmesinin yolunu açan belgedir. 2017 yılı, yüz yıl sonra Filistin topraklarında Siyonist işgale davetiye çıkaran bu belgeyi lanetlediğimiz bir yıl. Sadece işgalin değil Filistin direnişinin de yüzüncü yılındayız. Bu vesile ile Filistin halkının Siyonist işgale karşı başkaldırdığı, diğer bir deyişle emperyalizmin ve Siyonizmin karşısına dikildiği İntifada'yı da hatırlamak gerek. 8 Aralık 2017, tarihe daha sonra Birinci İntifada olarak geçecek isyanın tamtamına 30. yıldönümü.

8 Aralık 1987'de, bir Yahudi yerleşimcinin sürdüğü kamyonun, çalışma yerlerinden dönen, bazıları kamplarda yaşayan Filistinli emekçilere çarpması sonucu dört Filistinli yaşamını yitirdi. Kamyonu kullanan kişinin bir süre önce Gazze'de öldürülen bir istihbarat subayının kardeşi olması, bu "kaza"nın intikam amacıyla gerçekleştirilen bilinçli bir eylem olduğu şeklinde yorumlanınca ölen Filistinlilerin cenazeleri büyük gösterilere dönüştü. Yaşamını yitiren işçilerden üçü Cebaliye kampından olduğu için başlarda gösterilerin merkezi de bu kamptı. İsrail'in, gösterileri silahla bastırmaya kalkışması ve 17 yaşındaki bir Filistinliyi öldürmesi üzerine, gösteriler hızla Gazze Şeridi ve Batı Şeria'ya ve bütün Filistin'e yayıldı. Filistin halkı sokaklardaydı. Ellerine geçirdikleri her şeyle yolları kapatıyor, barikatlarda lastikler yakıyorlardı. Filistin halkının Siyonizme karşı mücadelesinin sembolü haline gelen "tankla karşı taş" sözü Filistin topraklarının her köşesinde hayat buluyor, çocuk çocuk her yaşta Filistinli ellerindeki taşlarla gayrimeşru İsrail devletinin şiddetine karşı mücadele ediyordu. Filistin halkının direniş örgütlerinden bağımsız şekilde ayağa kalktığı, hatta onların önünde yürüdüğü ve 1993'te Oslo Antlaşması'nın imzalanmasına kadar süren bu ayaklanmada yaklaşık 2.000 Filistinli hayatını kaybetti. Binlercesi hapse atıldı. İsrail devleti direnişi kırmak için her türlü baskı ve şiddet yöntemini kullandı. Ama Filistin halkına baş eğdirmeyi başaramadı. Filistin halkının kendi topraklarında köle olarak yaşamayı kabul etmeyen onurlu mücadelesi bugün de devam ediyor.

Filistin halkının yaşadığı, bir halkın yaşayabileceği en büyük mezalimlerden biridir. Bu yıl, Balfour Deklarasyonu'nu, bu mezalimin yolunu açmasının 100. yıldönümü olarak gündeme getirip lanetlerken, bu mezalime karşı Filistin halkının ayaklanmasını unutmamak, Birinci İntifada'yı da 30. yıldönümünde selamlamak gerek. Filistin halkının özgürlük mücadelesi dün olduğu gibi bugün de bütünüyle meşrudur. Bizim için Filistin topraklarında gayri meşru olan bellidir, o da İsrail devletinin kendisidir. İşte bu nedenle bu korsan devletle yapılan tüm anlaşmaların yırtılmasını, İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesini savunuyoruz. İşte bu nedenle İsrail'in en büyük destekçisi ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi vazgeçilmez bir görev olarak önümüze koyuyoruz.

Filistin ve Ortadoğu'daki gelişmelere de bu pencereden bakıyoruz. Bir asırlık deneyim defalarca kanıtlamıştır ki İsrail'i güçlendiren bir gelişmenin halkların yararına olması mümkün değildir. Suudi Arabistan ve Mısır'ın İsrail'le işbirliğini arttırması gibi, bu işbirlikçi eksenin Hamas ve El Fetih'i direnişte değil teslimiyet çizgisinde buluşturmasına çalışması gibi... Filistin tarihi, halkın örgütleri aştığına çok kez tanıklık etmiştir ve İntifada bunun görkemli örneklerinden biridir. 30. yılında da korsan İsrail'e karşı direniş tek yoldur. Bu yolda Filistin halkını yalnız bırakan her kim olursa kendi geleceğini de kararttığını bilmelidir.

Kod-A'da dayanışma ve mücadele sendika düşmanlığını yenecek

Kod-A yazılım ve arşivleme şirketinde Sosyal-İş'e üye olan işçilerin, sendika düşmanlığı yapan patronun haksız işten çıkarmalarına karşı direnişi sürüyor. İzmir'de ve İstanbul'da ayrı ayrı süren direniş sendika kararıyla birleştirildi. Direniş çadırının sürekli duracağı yer olarak İstanbul Türk Telekom Bölge Müdürlüğü'nün önü belirlendi.

Geçtiğimiz ay Kod-A'ya gelen iş müfettişleri durumu tespit etmek için incelemelerde bulundular. Patronun

müfettişlerin önüne tembihli işçileri çıkartma girişimi, müfettişlerin görüşecekleri işçileri listeden kendileri seçmeyi istemeleriyle boşa düştü. Kod-A patronu işçilere sendikaya üye olmaları için baskı yapıldığını iddia etmekteydi. Ancak işçilerin tüm baskı ve tehditlere rağmen sendikaya üye oldukları ayan beyan ortaya çıktı. Bu durum direniş alanındaki moralleri arttırdı.

Gerçek gazetesi okur toplantısına katılan direnişçi işçiler burada yaptık-

ları konuşmalarda önümüzdeki süreçten umutlu olduklarını, sonuç alınmaması halinde eylemleri hızlandıracaklarını belirttiler. Toplantıda bulunan ve yeni mücadelelere hazırlanan işçilere hem deneyimlerini aktardılar, hem de morallerini yansıttılar. Devrimci İşçi Partililer sadece sendikal hakları için değil, tüm halkın hürriyet mücadelesinin bir parçası olarak direnen işçilere, İzmir'de ve İstanbul'da destek olmayı sürdürüyor ve herkesi dayanışmayı yükseltmeye çağırıyor.

Mutfaktaki yangının sebebi nedir ve nasıl söndürülür?

Halkın mutfağındaki yangın sönmek bir yana giderek alevleniyor. Türkiye yeniden enflasyon canavarının başını kaldırmaya tanık oluyor.

Emekçinin mutfağı alev alev

Resmi rakamlarla %11,9'a ulaşan enflasyon gıdada %13 seviyesine dayanmış durumda. Kuru fasulye, koyun eti, yoğurt, yumurta, çay, dolmalık biber, kuru soğan ve baharattaki fiyat artışı %20 ile %25 arasında seyrediyor.

Mazot fiyatlarının 5 liranın üzerine çıkarak rekor kırmaması, gıdada fiyatların ivme kazanarak artacağına işaret ediyor. Zira en temel tarım ürünleri için mazot en önemli maliyet kalemi. Maliyetlerde buğdayın %18'i, ayçiçeğinin %16'sı, arpa ve mısırın %12'si mazot giderlerinden oluşuyor.

Hükümet kendine yakın iki market zincirine ithal ucuz et satma tekelini verdi. Ancak halk bu etlere ulaşamıyor. Ucuz ithal et marketlere gelmez emekçinin sofrasına gelmeden buharlaşıp uçuyor. Dahası asgari ücretli için kilogramı 29 liradan satılan kıymayı, 31 liradan satılan kuşbaşını sofrasına getirmek hâlâ pahalı bir seçenek.

Halkın ekmeği ile oynuyorlar!

Ucuz ithal et, ucuz bir propaganda çabası olarak kalmışken, iktidar halkın ekmeğini küçülten yeni bir düzenleme yaptı. Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'nın yaptığı tebliğ değişikliği ile ekmeğin artık 200g üretilebilecek. Daha önce 250g ekmeğin 1 liradan satılırken artık aynı fiyattan 200g ekmeğin satılacak. Yani ekmeğin fiilen %25 zamlanmış olacak.

Geçtiğimiz yıl fırıncıların yaptığı %25'lik zam, yarattığı tepki sonucu pek çok ilde geri alınmıştı. AKP iktidarı zammı arka kapıdan yeniden gündeme getirdi. Böylece ucuz eti arayıp bulamayan halk bir anda elindeki ekmeğin küçülmesiyle karşı karşıya kaldı. Ekmeğe yapılan zammın AKP iktidarının taktığı ad ise "israf ayarı"! Sermayenin iktidarı, sarayın masraflarına, patronlara verilen teşviklere, şirketlere yapılan vergi kıyaklarına ayar yapıyor, her zaman olduğu gibi yine halkın ekmeği ile oynuyor!

Emperyalistlerle el ele tarımı ve hayvancılığı çökerttiler

İktidar IMF, Dünya Bankası ve

Avrupa Birliği ile el ele yıllar içinde hem tarımı hem de hayvancılığı çökertti. Süt Endüstrisi Kurumu (SEK), Et ve Balık Kurumu (EBK), Yem Sanayii Türk Anonim Şirketi (YEM-SAN) sermayeye peşkeş çekildi. Son ithal et furyası ise vatandaşın sofrasına ulaşmadığı gibi hayvancılığa daha da büyük darbe vurdu. Artan maliyetler ve düşen rekabet gücü sonucunda et üretimi daha da düşmüş durumda. Bunun anlamı et fiyatlarının bir süre sonra eskisinden de pahalı hale gelecek olması.

Ekmeği aslanın ağzından almak

Ekmeğin aslanın ağzından midesine doğru yol alırken, tek çözüm devletin gıdada, tarım ve hayvancılıkta kontrolü sağlamasıdır. Emekçi milyonların yeterli ve sağlıklı biçimde beslenmesi için, üretimi devlet eliyle planlamak ve bunun üzerinden gıda fiyatlarını kontrol altına almak gerekmektedir. Tarım ve hayvancılık IMF, Dünya Bankası ve AB (Gümrük Birliği) bo-yunduruğundan kurtulmalı, küçük üretici desteklenirken, büyük devlet çiftlikleri ve devlete ait tarımsal işletmeler kurulmalıdır.

Açlık ücretine hayır! Geçinebilecek ücret istiyoruz!

Asgari ücret komisyonu 2018 yılı asgari ücretini belirlemek için Aralık ayında toplanıyor. Bu komisyonda hükümeti temsilen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, patronları temsilen TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) ve işçi tarafını ise en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-İş temsil ediyor. Komisyonda patron tarafı iki bir önde. Çünkü iktidar sermayenin yanında.

Asgari ücret cebinizden verdiğiniz bahşiş değildir

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi asgari ücretle ilgili yaptığı açıklamada "asgari ücretin

Türkiye'de milli gelire oranına baktığımız zaman hakikaten en üst seviyelerdeyiz" diyerek iktidarın emekçi halkın gerçeklerine epey yukarıdan, şirketlerin gökdenlerin tepesindeki seviyelerden baktıklarını göstermiş oldu.

Bir de arkasına bildik demagojiyi ekliyor: "Kimse cebinden vermiyor, Türkiye imkan ve kaynaklarıyla veriyor."

O söylediğiniz milli geliri, Türkiye'nin imkan ve kaynaklarını gece gündüz çalışıp asgari ücretle geçinmeye çalışan milyonlarca emekçi üretiyor. Zeybekçi'nin patron kafası, işçi ve emekçiden ayrı bir Türkiye var sayıyor. Patron kafası öyle işler. Çünkü aksi

takdirde koca Türkiye'nin açlık sınırının altında yaşayıp bir avuç asalak patronu beslediği gerçeğini açık etmiş olurlar.

Açlık değil geçim ücreti istiyoruz

Türkiye'nin gerçeğini ise emekçiler görüyor. Türk-İş'in Ekim ayı için açıkladığı rakamlar 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının 1544 lira, yoksulluk sınırının ise 5030 lira olduğunu gösteriyor. Bekâr işçinin yaşam maliyeti ise 1901 lira. Geçtiğimiz yıl yapılan zam, enflasyon karşısında eridi ve alım gücü zam öncesinden de geriye düştü. Enflasyon dolu dizgin

giderken söz konusu rakamların her ay üzerine en az 20-30 lira koyarak artacağı da ortada.

Erkek ve kadının birlikte çalıştığı durumda yoksulluk sınırını aşabilmek için en az 2600 liralık bir ücret gerekli. Hükümet ve patronlar el ele asgari ücreti 1600 sınırına çekmenin çabası içindeler.

Asgari ücretten vergi alınmasına son!

Asgari ücretin vergiden muaf tutulması talepleri ise her zaman olduğu gibi AKP iktidarının duvarına çarpıp geri dönmekte. Halbuki sayısı 6,5 milyona ulaşan asgari ücretliden sene 7,8 milyar liraya yakın gelir vergisi kesiliyor. KDV ve ÖTV de eklenince adeta asgari ücretli evini geçindiremediği gibi ülkeyi sırtında taşıyor. Sadece bankaların yıllık kârı 20 milyardan fazla iken Koç Holding'in yıllık hasılatı 23 milyar lira olarak açıklanmışken asgari ücretlinin üzerine çullanmanın açıklanabilir yanı yoktur.

Patrona devletin asgari ücret desteği bitiyor 100 lirayı işçiden çıkaracak

Çalışma Bakanlığı'ndan geçtiğimiz yıl patronlara yapılan 100 liralık desteğin kaldırılacağı açıklaması geldi. Bu destek, 1 Kasım seçimlerinden önce AKP'nin seçim yatırımı olarak asgari ücreti 1300 liraya çıkarmasının karşılığında patronları ikna etmek üzere uygulanmıştı. İşçiler çalışıp üretip patrona kazandırdılar ancak ücret-

lerinin 100 lirasını devletten almış oldular. İşçi başına verilen 100 lira devlet bütçesinde 9 milyar liradan fazla yük oluşturuyor. İktidar bu yükü yaratan sanki asgari ücretliymiş gibi bir hava yaratıyor. Böylece masada patronun pazarlık gücünü artırıyor ve zam miktarını düşük tutmak için gerekçe yaratıyor. Yani geçtiğimiz dönem devlet bütçesinden dolayı olarak emekçi halkın sırtına yıkılan 9 milyar bu sefer doğrudan düşük zam oranları verilerek işçiden çıkartılmak istenecek.

Patron masada işçi meydanlarda ağırlığını koyar

Asgari ücretin açlık sınırının üstüne çıkarılması öyle büyük bir talep değil. Asgari ücret alan 7 milyon işçinin patronlara sağladığı kârlar karşısında lafi bile edilmez. Ancak içinde bulunduğumuz sistem asgari ücrete emekçinin karnından değil patronun cebinden bakıyor. Asgari ücret komisyonunun iki üyesi iktidar ve patron sendikası "açlık ve yoksulluk sınırı" üzerinden değil "brüt asgari ücretin işverene maliyeti" üzerinden hesap yaptığı için de sonuç baştan belli oluyor.

Masa başındaki patron ağırlığını tek başına Türk-İş'in dengelemesi mümkün değil. Tüm sendikalar bir asgari ücret seferberliği ile alanları doldurmalı ve esas ağırlığı milyonlarca emekçi ve ailesi ile meydanlarda oluşturmalıdır.

Taşeronda gasp planı!

Kamuda sayısı 817 bini bulduğu söylenen taşeron işçileri, hükümetin açıklamaları sonucunda ciddi bir kadro beklentisi içine girdi. Ancak meselenin boyutu çok farklı. AKP iktidarı yeni güvencesiz bir sözleşmeli pozisyon icat ederek, taşeron işçisinin yıllar içinde mücadele ile elde ettiği kadro hakkını gasp etmenin peşinde.

Kadro vadinin altındaki gizli gerçek

AKP'nin taşerona kadro vadinin altında işçinin emekçinin durumunu iyileştirme düşüncesi yatmıyor. Tam tersine bir durum var. Taşeron işçileri yıllar içinde verilen mücadelelerle kadro hakkını elde etmiş, bu hak çok sayıda mahkeme kararıyla tescil edilmiş durumda. 2011'de mahkeme, karayollarında 6 bin 500 taşeron işçisinin kadroya geçirilmesine karar verdi. Bu işçilerin muvazaalı

(hileli) çalıştırıldıkları gerekçesi ile yani kadrolu işçilerin işini taşeron altında yaptıkları için kadrolu işçi statüsüne geçirilmelerinin yanında, kadrolu işçiyle aralarındaki ücret farkının da geçmişe dönük ödenmesine karar verildi. Bu karar 2013 yılında Yargıtay tarafından onandı. Sadece bu davada devlete çıkan tazminat yükü 1,5 milyar lira. Aynı yoldan hakkını arayan tüm taşeron işçileri için mahkemeler benzer kararlar vermeye devam ediyor. Hastaneler başta olmak üzere görev tanımları

dışında her türlü iş yaptırılan taşeron işçileri mahkemeleri kazandıkça devletin tazminat yükü de arttıkça artıyor. AKP iktidarı bu yükten kurtulmak için, sürdürülemez hale gelen taşeron sisteminde değişikliğe gitme mecburiyetinde kalmaktadır.

Daimi kadro ve ücret farkı hakkı gasp ediliyor

Ancak değişiklik yine işçinin menfaatine değil. Bu durumda olması gereken tabii ki devle-

tin, taşeron şirketlerin kamu idareleriyle el ele, emekçilerin alınterinden çaldıklarını tazmin etmesi ve işçileri hileli şekilde çalıştırmaktan vazgeçerek kadroya geçirmesidir. Ancak AKP iktidarı, işçiye hakkını vermek yerine, mahkeme kararlarıyla devlete yüklenen bu yükümlülüklerden kurtulmak için özel sözleşmeli personel statüsü icat etmektedir. Böylece aklınca tazminat yükünden kurtulacaktır. Ayrıca işçinin daimi işçi kadrosu hakkı varken bunun yerine 3 yıllık sözleşmeli, güvencesiz bir kadroyu sanki iyileştirme gibi yutturmaya çalışmaktadır.

Tüm devlet taşeronlaştırılıyor

Maliye Bakanı Naci Ağbal'ın daha önce hükümetin planını açıklarken ağızdan kaçırdığı ifadeler neyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Naci Ağbal NTV'de çıktığı bir programda "hükümet olarak asıl işlerde çalışanları kamuya alacağız dedik şimdi buna yardımcı işleri de katarak genişletiyoruz" diyor. Asıl işte çalışanın zaten kadrolu işçi olması lazım. Bu mahkeme kararlarının bir gereği. Oysa Naci Ağbal sözleriyle asıl işi yapan işçilerin kadro hakkını vermeyeceklerini, onun yerine yardımcı işi yapanlarla özel sözleşmeli statüde birleştireceklerini söylüyor. Bunun anlamı açıktır. AKP'nin planında asıl ve yar-

dımcı işleri yapan tüm kamu işçileri 3 yıllık geçici sözleşmeli devlet taşeronu sistemine geçirilecektir.

Yapılacak yeni düzenlemenin 657 sayılı devlet memurları kanununa 4E maddesi eklenerek gerçekleştirilmesi öngörülmüyor. Bu da "süreklilik" ilkesine sahip olan kamu hizmetlerinin geçici sözleşmelerle verilmesinin yolunu açıyor. Bu, zaman içinde sadece kamu işçilerinin değil devlet memurlarının işlerinin de taşeron mantığıyla görülmeye başlaması demek. Özelde ve kamuda 378 bin olan toplam taşeron işçi sayısı nasıl yıllar içinde hızla 2,5 milyonu aşarsa yeni sözleşmeli personel statüsü de kanser gibi tüm kamuyu saracaktır. Taşeronu kaldırma adı altında tüm devletin taşeronlaştırılması söz konusudur.

Tüm emekçiler gasp planına karşı birleşmeli!

Gördüğümüz gibi taşeron işçisinin kadro hakkı ister memur ister işçi olsun tüm emekçileri ilgilendiriyor. Ya tüm işçi ve emekçilere güvenceli kadro ya da herkesin güvencesizleştirilmesi... Başka seçenek yok. Bu yüzden taşeron işçisinin mücadelesini topyekün sahiplenmeli ve taşeronu bir daha geri gelmemek üzere çalışma hayatından atmalı, taşeron sömürsünün her türlü biçiminin yasaklanmasını sağlamalıyız!

Ekim devrimi 100. yılında hâlâ geçerli, yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor!

Ekim devriminin, işçi sınıfının dünya tarihindeki bu en büyük çıkışının 100. yıldönümünde, Arjantin'deki kardeş partimiz Partido Obrero (PO, İşçi Partisi), "100. yılında Ekim devriminin geçerliliği" başlıklı bir seminer dizisi düzenledi. Etkinlikler Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te, 7-11 Kasım tarihleri arasında, Buenos Aires Üniversitesi Sosyal Bilimler Fakültesi'nde gerçekleşti. Devrimci İşçi Partisi de konuşmacı olarak yer aldığı seminerlerde Arjantinli işçilere, emekçilere, kadınlara,

gençlere DİP'in fikirlerini taşıdı. Ekim devriminin 100. yıldönümünde beş gün boyunca devam eden seminerlerde Ekim devrimi çok farklı yönleriyle masaya yatırıldı, tartışıldı. Bolşevik Partisi'nin inşasından, Ekim devrimi ve sanat ilişkisine, Petrograd Sovyeti'nin devrimde oynadığı rolden devrimin ekonomi programına, Ekim devriminin kadınlar için taşıdığı anlamdan devrimin emperyalizmle hesaplaşmasına, devrimin ve işçi sınıfı programının eğitim politikasından işçi devletinin bürokratik

olarak yozlaşmasına, bir proleter devrimler çağı açan Ekim'in dünya devriminin girizgâhı olarak taşıdığı anlamdan bugün dünya çapında işçi sınıfının önderlik krizinin çözümü için bir dünya partisinin, enternasyonalin inşasına ve daha başka birçok farklı konuya ilişkin konuşmalar yapıldı. 50'den fazla konuşmacının yer aldığı seminer dizisinde neredeyse tüm konuşmaların ve konuşmaların ardından yapılan tartışmaların ortak noktası, Ekim devriminin derslerini, geleceğin mücadelelerine ışık tutacak,

bu mücadelelerde yol gösterecek şekilde çıkarmaktı. Aynı anda yapılan farklı oturumlarda bile üniversite dersliklerinin, hatta konferans salonunun dahi dolup taşıdığı seminerlere, özellikle gençler yoğun ilgisi gösterdi.

Devrimci İşçi Partisi adına etkinliğe katılan yoldaşımız iki oturumda konuşma yaptı. Bunlardan ilki, Ekim devrimi ve kadın konusunda gerçekleştirilen seminerdi. Kadın kurtuluş mücadelesinde Arjantin'de ülke çapında öne çıkan, PO'nun önderlerinden Vanina

Biassi, Soledad Sosa ve Olga Viglicca ile birlikte Ekim devriminin kadın politikası, Şubat devriminde kadınların oynadığı rol, kadınların örgütlenmesi ve bugünün mücadeleleri açısından Ekim devriminden çıkarılması gereken dersler masaya yatırıldı. İkincisi ise PO'nun tarihsel önderi Jorge Altamira, Uruguay'daki kardeş partimiz Partido de los Trabajadores'in (PT, Emekçilerin Partisi) önderlerinden Rafael Fernández ile birlikte devrimci sosyalist bir enternasyonalin inşası üzerine yapılan kapanış oturumuydu. Bu oturumun ardından organizasyon komitesi adına yapılan kapanış konuşmasını Enternasyonal marşının hep bir ağızdan söylenmesi izledi ve beş gün boyunca devam eden etkinlik coşkulu bir şekilde sona erdi.

Tüm bu faaliyetler sırasında Arjantinli emekçiler, gençler Türkiye'deki siyasi duruma, DİP'in mücadele perspektifine ve politikalarına dair sorular sordu, seminerler haricinde de bu konularda uzun canlı sohbetler gerçekleştirildi. *Devrimci Marksizm* dergisi ve özellikle onun uluslararası faaliyet alanında öne çıkan, her yıl bir defa yayınlanan İngilizce versiyonu *Revolutionary Marxism* dergisi büyük ilgi gördü.

Ekim devriminin yolunda günbegün mücadelenin içinde

Ekim devriminin 100. yıldönümü sebebiyle düzenlenen seminer dizisine katılmak için Buenos Aires'te bulunduğumuz sürede kardeş partimiz Partido Obrero'nun ve onun işsizler arasında faaliyet yürüten örgütü Polo Obrero'nun (İşçi Kutbu) öncülüğünde devam eden mücadelelere katılarak enternasyonalizm bayrağını meydanlarda, direniş çadırlarında da yükselttik.

Polo Obrero, 8 Kasım günü, Arjantin'in neredeyse yarısında eş zamanlı eylemler düzenledi. İşçilere karşı savaş planı olduğunu söyledikleri, Macri hükümetinin reform planına karşı, güvenceli iş, devletin işsizlerle ilgili programlarının yeniden açılması ve artırılması talebiyle birçok kentte yolları keserek çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

Bir uyarı niteliğinde yapılan bu eylemlerin ardından taleplerinin yerine getirilmemesi karşısında Buenos Aires'teki sosyal politikalar bakanlığının önünde yüzlerce Polo Obrero militanı çadır kurarak direnişe başladı. Mahallelerde daha fazla yemekhane açılması, işçi düşmanı reform paketinin geri çekilmesi talebiyle eylemlerine devam ediyorlar.

Katıldığımız bir başka eylem ise şehir merkezinin biraz dışındaki bir bölgede bir PO militanın direnişiyle dayanışma amacıyla gerçekleştirilen bir eylemdi. Belediyenin toplu taşıma işinin adım adım özelleştirilmesi, işçilerin örgütlülüğünü kırmak için adım adım farklı şirketlere bölünmesinin ardından bize çok tıdık gelecek şekilde mücadelenin öncüsü olan PO militanı Nestor Horacio Acosta işten atılmış. Acosta, bu saldırıya cevap olarak otobüslerin merkezi olan garajın kapısında direnişe başlamış. Acosta, şirket yöneticilerinin, bu direniş çadırının attıkları her işçi için bir adres haline geldiğini bildiğinden başka işçileri işten atmaya cesaret edemediğini söylüyor. İçeride çalışan işçiler de Acosta'nın işe iadesi için dayanışmayı sürdürüyor. DİP adına Ekim devriminin 100. yıldönümü için Arjantin'de bulunan yoldaşımız, düzenlenen etkinliğine katılıp bir konuşma yaparak DİP'in dayanışmasını ifade etti ve Ekim devriminin izinde yürümenin ancak haklarımızı sınıf mücadelesi yöntemleri ile savunduğumuz zaman mümkün olabileceğini belirtti.

Yunanistan'da EEK'in Ekim devriminin 100. yılı toplantısı

Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK) Yunanistan seksiyonu EEK (İşçilerin Devrimci Partisi), 20 Kasım 2017 tarihinde Atina'da Ekim devriminin 100. yılının önemini ve güncelliğini ele aldığı geniş katılımlı bir toplantı düzenledi. Konuşmacılar arasında Rusya Birleşik Komünist Partisi (OKP) adına Daria Mitina, FHKC adına Mohamed Khatib, EEK adına Savas Mihail Matsas ve DİP adına da yoldaşımız Kurtar Tanyılmaz yer alıyordu.

Savas Mihail Matsas'ın kısa bir açılış konuşması ile başlayan toplantıda ilk konuşmacı olan yoldaşımız, bu sene kutladığımız iki yıldönümü - Ekim devriminin 100. yılı ile Marx'ın Kapital'inin ilk cildinin yayınlanmasının 150. yılı - arasındaki örtüşmenin anlamına değindi. Ekim devriminin bazı çevrelerde iddia edildiği gibi "Kapital'e

karşı devrim" olmadığını, bütün 20. yüzyılı belirleyen dünya tarihsel bir rol oynadığını ve Bolşevik Parti'nin devrimdeki kritik rolünü çeşitli örneklerle ortaya koydu. Yoldaşımız tarihsel koşullar bakımından o dönemle günümüz arasındaki benzerlikleri vurgulayıp, Ekim devriminin, sosyalizmi ütöpik bir hayâl olmaktan çıkararak kapitalizme gerçek bir alternatif olacağını kanıtlandığını söyleyerek konuşmasını tamamladı.

İkinci konuşmacı olan Daria Mitina yoldaşımız özellikle Rusya'da Putin rejiminin Ekim devrimi karşısındaki ilgisiz tutumuna, daha sonra da Ukrayna ve Donbass'ta yaşanan kriz ve faşizm tehlikesine değindi. Buna karşı mücadele eden anti-faşist yapıları desteklemenin, bölge halklarının kendi kaderini tayin hakkını tanımanın önemini, Ekim devriminin deneyimleri ve kazanımlarıyla ilişkilendirerek

ele aldı.

Son dakikadaki ortaya çıkan bir aksilik nedeniyle FHKC adına katılacak Mohamed Khatib'in toplantıya gelememesi nedeniyle son konuşmayı Savas Mihail Matsas yoldaşımız yaptı. Savas yoldaş, Ekim devriminin tarihsel önemini ve bu devrimden çıkartılacak derslerin bugünün mücadeleleriyle ilişkilendirilmesi gerektiğinin altını çizdi. Özellikle AB'deki kemer sıkma politikalarının sonuçlarına ve yakın dönemde Brexit'ten çeşitli faşizan eğilimlerin güçlenmesine kadar yaşanan parçalanma eğilimlerine işaret eden Savas yoldaş konuşmasını, devrimci partinin ve enternasyonalist temellerde mücadelenin önemine değinerek tamamladı. Savas yoldaşın konuşmasının ardından toplantı alışlarla ve hep bir ağızdan enternasyonal marşının söylenmesiyle sona erdi.

Devrimin topraklarında 100. yıl

Ekim devriminin 100. yılı Leningrad'da (bugün San Petersburg adı kullanılıyor) bir dizi etkinlikle kutlandı. Rusya komünistlerinin bu vesileyle düzenlediği bir bilimsel toplantıya Devrimci İşçi Partisi de davet edildi. Konferans Rusya'nın bazı komünist partileri ve solda yer alan başka bilimsel ve toplumsal kurumları tarafından Moskova ve Leningrad'da iki ayak halinde düzenlenmişti. DİP'i davet edenler arasında en yakın olduğumuz, Rusya Komünistleri Partisi (Rusça kısaltması RPK, önderi Evgeni Kozlov). Bu partinin yanı sıra Rusya Komünist İşçi Partisi (RPRK, önderi Viktor Tyulkin), yine yakın ilişkilerimiz olan Birleşik Komünist Parti (OKP), Rusya İşçi Partisi (RRP) gibi partiler ile özellikle Moskova'da örgütlenmiş Marksist aydınların bilimsel birliği Alternatıvyi (en yaygın olarak tanınan şahsiyet Aleksandr Buzgalin) ile Leningrad'da bulunan Dom Plekhanova adlı kütüphane etrafında örgütlenmiş bazı Marksistler de söz konusu konferansın düzenleyicileri arasında. Bu örgütlerin ve kurumların bir araya gelmesiyle oluşturulmuş, bir de Marksist Örgütler Birliği (AMO) var. AMO'nun koordinasyonunda çok faal olan Yosif Grigorieviç Abramson da uzun yıllardır bir-

likte çalıştığımız bir yoldaşımız. Konferans önce Moskova'da, ardından Leningrad'da olmak üzere iki ayaklı olarak düzenlendi. Biz konferansın sadece Leningrad ayağına katıldık.

Demiryolu İşçileri Sarayı'nda kutlama

Konferansın ilk gününün akşamı bir tiyatrodaki devrimin 100. yılını kutlamak üzere Demiryolu İşçileri Sarayı'nda bir gece düzenlenmişti. Katılım son derecede yüksekti. Tahminen 500 kişiye yakın izleyici alabilecek bir tiyatrodaki salon hemen hemen doluydu, balkon ise yarı yarıya. Gecede her türlü sanat etkinliği vardı: Tiyatro oyunu, devrimci bahriyelilerden geleneksel koroya, arya tarzı söylenmiş devrimci şarkılardan devrimci Rus rap'ine müzik; stand-up tipi devrimci konuşma; şiir okuma; dans ve aklınıza başka ne sahne sanatı gelirse. Bütün bunların arasında zaman zaman siyasi konuşmalar da yapılıyordu.

Arada enternasyonal dayanışma adına sahneye yabancı partilerin temsilcileri de davet ediliyordu. Almanya'dan, Avusturya'dan, Britanya'dan, Sri Lanka'dan ve başka ülkelerden parti temsilcilerinin (bunların bir bölümü adlarında "Marksist-Leninist" ekini taşıyan eski Arnavutluk yanlısı

partilerdi) yanı sıra Yunanistan EEK'ten Savas Matsas yoldaşımız ve Türkiye'den Devrimci İşçi Partisi adına biz de birlikte sahneye davet edildik. Savas yaptığı konuşmada daha çok Yunanistan'ın içinden geçmekte olduğu zorluklardan söz ederek Avrupa'da birliğin emperyalist Avrupa Birliği olarak değil kurucusu proletarya olacak ve Rusya'yı da içerecek bir Avrupa Sosyalist Devletler Birliği olarak kurulması gerektiğini söyledi. Biz ise enternasyonalizmin gücüne işaret ettik: Bir Türkiyeli devrimci Ekim devriminin kutlandığı bir salonda sahneye bir Yunan devrimci ile birlikte çıkıyor ve Rus bir topluluğa hitap ediyordu. Türkiye hâkim sınıfları kendi halkına tarih boyunca her iki ulusu da düşman belletmişti. Ama burada Türk ile Yunan el ele idi. Devrimci İşçi Partisi, 2015 Ekim'inde Suriye'de Rus uçağı düşürüldüğünde Rus komünistleri ile ortak bildiri yayınlayarak iki halkın kardeş olması gerektiğini en zor anda ilan etmiş bir partiydi. Proleter devrimleri bir yaşanmaya başlasın, dünya sosyalist devrimi yeniden ufkumuza bir girsin, bakın kardeşlik nasıl bölgemize hâkim oluyor diyerek bitirdik konuşmamızı.

Toplantı, Enternasyonal marşının hep birlikte söylenmesi ile sona erdi. Sona doğru gecenin düzenleyicisi RKRK dışında gecede hazır bulunan üç Rusya komünist partisinin ve bir komünist gençlik örgütünün temsilcileri (RPK adına yoldaşımız Yosif Grigorieviç Abramson) kitleye hitap etmek için davet edilmişlerdi. Ardından RKRK'nin yönetiminden belli sayıda temsilci ile yabancı konuklar tekrar sahneye davet edildi. Orada, Ekim devriminin 100. yılında sahnede hep birlikte durup işçi sınıfının marşı Enternasyonal'i söyledik.

100. yıl yürüyüşü

7 Kasım gecesi, iki günlük konferansın sonunda, devrimin tam 100. yıldönümünde bir de yürüyüş düzenlenmişti. Bütün komünist partiler, Marksist kurumlar, gençlik, hep birlikte Finlandiya İstasyonu'nda buluştu. Finlandiya İstasyonu, Vyborg'da bulunuyor. Bugün o meydana metro istasyonunun adı (şimdilik) Ploşcad Lenina, yani Lenin Meydanı. Topluluk buradan hareketle canlı bir şekilde, çoğu zaman Rusça "devrim" anlamına gelen "revolusiya!" sloganını haykırarak, zaman zaman Almanca "Hi ho, internationale Solidarität!" ("Yaşamın uluslararası dayanışma!") sloganını atarak yaklaşık bir saatlik bir yürüyüşten sonra Deniz Kuvvetleri'nin Neva nehri kenarındaki karargâhı önüne demirlemiş Avrora kruvazörünün kıyısına ulaştı. Avrora'nın Ekim

devriminde Kışlık Saray'ın alınması için taarruzun işaretini veren ve resmi hükümet güçleri karşısında güç dengesinin Petrograd Sovyeti'nin Askeri Devrimci Komitesi lehine dönmelerini sağlayan, devrimci bahriyelilerin elindeki kruvazör olduğunun altını çizelim. Birçok Rus o gece devrimci bahriyeli kılığında gelmişti kutlamalara! Avrora önündeki meydana konuşmalar yapıldı, yeniden "revolusiya" çağrıları seslendirildi ve bir sevinç ve heyecan seli içinde yürüyüş sona erdi.

Bu yazı *Sungur Savran'ın Gerçek gazetesi internet sitesinde (www.gercekgazetesi.net) yayınlanan "100. Yılda Petrograd'da" başlıklı yazısından özetlenmiştir. Yazının tamamı şu bağlantıdan okunabilir: http://gercekgazetesi.net/teori-tarih/100-yilda-petrograd*

3 Aralık Ekim devriminin 100. yılı konferansı Bir uluslararası şölen!

100 yıl önce, kapitalizmin insanlığı sürüklediği emperyalist dünya savaşının yıkımı içinde, işçiler masaya yumruklarını vurarak tarihin akışını değiştirmişti. Tüm dünyaya örnek olarak sahneye fırladıklarında dünya devrimi başlamıştı. İnsanlık tarihinin bu devasa sıçrayışı, 3 Aralık'ta İstanbul'da RedMed internet ağı ve Kristiyan Rakovskiy Balkan Sosyalist Merkezi'nin düzenlediği uluslararası bir konferansla tarihsel anlamına uygun biçimde masaya yatırılıyor. Kurucularından birisi olarak, RedMed adına Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) ev sahiplendiğinde gerçekleştirilen konferans tam anlamıyla bir enternasyonalizm şöleni!

Ekim devriminin toprakla-

ından bir devrimci çınar, bugün Rusya Komünistleri Partisi Yürütme Komitesi üyesi Yosif Abramson konuşmacılar arasında. Abramson, Nazilere karşı Komsomol üyesi olarak savaşan, SBKP üyesi olarak yolsuzlukların üzerine gitmesinin bedelini Vorkuta çalışma kampında ödeyen bir devrimci. Nazım Hikmet'e "İvan İvanoviç Var mıydı Yok muydu?" isimli oyunu için tebrik etmek amacıyla yazdığı mektuba cevaben Nazım'ın Stalin'i despot ve korkak olarak tanımladığı mektubu Devrimci Marksizm dergisinde yayımlanmıştı.

Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK'in, yani İşçilerin Devrimci Partisi'nin genel sekreteri Savas Mihail Matsas da konfe-

ransın konuşmacılarından. Savas yoldaşımız Yunanistan'da Altın Şafak'ı "Nazi canilerinin örgütü" olarak tanımlayarak anti-faşist mücadele çağrısı yaptığı için "şiddete teşvik" ve "kamu düzeninin bozulması" suçlarıyla yargılanmış ancak yargılandığı davayı, sanık sandalyesini anti-faşist bir kürsüye çevirerek kazanmıştı. Kristiyan Rakovskiy Balkan Sosyalist Merkezi'nin ve RedMed internet ağının kurucularından.

Arjantin'de büyük bir başarı kazanan FİT'in, yani Solun ve İşçilerin Cephesi'nin en büyük partisi, kardeş partimiz Partido Obrero'nun, İşçi Partisi'nin kurucusu ve tarihsel önderi Jorge Altamira da konferans kürsüsünden Türkiye'deki işçi ve emekçilere

seslenecek! Siyasi yaşamı askeri diktatörlüklerle mücadelede, işçi grevlerinde, halk isyanlarında devrimci bir sınıf partisini inşa etme çabasıyla geçen Jorge Altamira, 2011'de devrimci, sosyalist ve anti-emperyalist bir programla FİT'in Cumhurbaşkanı aday olarak ikinci tura kalmış ve 500 binden fazla oy almıştı.

Ve daha birçok başka devrimci, yazar... Macaristan'dan Isaac Deutcher ödüllü Marksist Tamas Krausz'dan Ukrayna'daki Akıntıya Karşı örgütünün Kırım'dan temsilcisi Yuri Şahin'e ve Bulgaristan'dan yazar Daniela

Penkova'ya ve Azerbaycan'dan Kıbrıs'a, Finlandiya'dan Makedonya'ya dünyanın dört bir yanında Ekim devriminin yolunda yürüyenler 3 Aralık'ta İstanbul'da Ekim devrimi 100. yıl konferansında buluşuyor.

100. YIL KONFERANSI

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ
RUS DEVRİMİ
MÜSLÜMAN HALKLARIN DEVRİMİ

DÜNYA DEVİRİMİ

Tarih: 3 Aralık Pazar
Saat: 11:00
Yer: Orta Oyuncular Sahnesi
Adres: Hüseyinpaşa Mahallesi, İstiklal Cd. 62/90 Beyoğlu/İstanbul
İletişim: 0530 112 91 90

RedMed
facebook.com/redmed.org/

Yılmaz Tan

Acil demokrasi mi kamulaştırma mı?

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB temsilcileri, geçen ay 8 işçinin yaşamını yitirdiği Şırnak'taki maden ocağını ziyaret edip, incelemelerde bulundular. Daha önce kamu malı olan maden bölgesi 1998 yılında özel sektöre devredilmiş, ihaleyi alan firma da burayı taşeronla vermiş. Temsilcilerin vardıkları sonuç, "ölüm üçgeni" diye adlandırdıkları yoksulluk, işsizlik ve çaresizlik içinde yaşayan bölge halkının çok kötü koşullarda çalıştığı (*Cumhuriyet*, 25.11.2017). Elbette Şırnak Türkiye'de çalışma koşulları bakımından ortalamamızın altındaki kentler arasındadır, ancak Türkiye ortalaması da çalışma koşulları bakımından çok daha iyi tablo sergilemiyor. Türkiye 35 OECD ülkesi arasında en uzun çalışma süresine sahip 11. ülke iken, saat başına elde edilen gelirden Meksika, Şili, Yunanistan ve Letonya'nın ardından en düşük 5. ülke konumunda. Türkiye'de işçilerin yüzde 90'ı sendikası, yüzde 95'i de toplu iş sözleşmesi yapamıyor. Yaklaşık 1 milyonu kamuda olmak üzere 2.5 milyon işçi taşeron olarak çalışıyor. İşsiz sayısı resmi rakamlara göre 3.4 milyon, iş aramaktan vazgeçenleri de katarsanız gerçek işsiz sayısı 6 milyon. Türkiye toplumunun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçilerin günümüz çalışma koşullarını en iyi özetleyen ifade "ölüm üçgeni" olsa gerek.

Elbette mevcut durumu ortaya koymak önemlidir; gelgelelim kanımızca asıl mesele buna karşı nasıl bir çözüm üreteceğimize düşümleniyor. Zira büyük ölçüde Türkiye kapitalizminin önündeki yapısal engellerin, son birkaç yıldır bunun üstüne içeride AKP/Erdoğan'ın OHAL rejiminin, dışarda Ortadoğu politikasının gerilimlerinin binmesinin etkisiyle, Türkiye dünyanın en "kırılgan" ekonomileri arasında yer almaktadır ve ekonominin **ani çöküş** olasılığı her geçen gün artmaktadır. Bu andan itibaren ekonomi "gemi"sinin fırtınalı denizde batıp batmayacağı, batacağına filikalara önce kimin yerleştirileceği, batmadan sağ salım bir limana nasıl varacağı soruları can alıcı öneme sahip demektir.

Türkiye'de kendilerini "demokrasi güçleri" olarak tanımlayan ve içinde yukarıda adı geçen kurumların da yer aldığı "sol" muhalefet çevreleri krizden çıkış yolu olarak "acil demokrasi" talep ediyorlar. Buna göre AKP karşısında ancak daha "demokratik" bir yönetim, emek ve sermaye arasında bölüşümün hakça paylaşılmasına dayalı bir sosyal uzlaşma gerçekleştirilebilir. Türkiye solunda da yaygın kabul gören, AKP'ye alternatif olarak bir demokratikleşme programını hayata geçirmenin mümkün olduğu görüşü bizce gerçekçi değildir. Bir an için ülkede erken seçim olduğunu ve seçimden daha "demokrat" olduğu iddiasında bir hükümetin (koalisyon ya da değil) galip çıktığını varsayalım. Dünya kapitalizminin kriz koşullarında, bir an için emperyalist ülkelerle doğabilecek gerilimleri bir kenara bırakarak, "demokrat" hükümetin sosyal politikaları öne çıkaran bir politikaya yöneldiğini düşünelim. En başta ülke içindeki sermaye çevreleri "rekabet baskısı" vb. gerekçelerle bunun karşısına dikileceklerdir. Halen sürmekte olan asgari ücret tartışması bu bakımdan güncel bir örnektir. OECD ülkeleri arasında en alt sıralarda yer alan asgari ücret düzeyini işverenler yüksek bulmakta, "Türkiye'nin koşullarının" da 2018 yılı asgari ücreti belirlenirken dikkate alınmasını, devletin desteğinin "sürdürülebilir istihdam" için gerekli olduğunu, çoktan enflasyon karşısında erimiş olan asgari ücrete sıfır zam yapmayı talep etmektedirler. Günümüz dünya kapitalizmine damgasını vuran, emekle sermaye arasındaki çelişkinin azalmak bir yana daha da keskinleştiği kriz koşullarında "orta yol" bulmak mümkün değildir. Mesele devletin kaynaklarının kimin, hangi sınıfın öncelikleri doğrultusunda kullanılacağıdır.

Örneğin AKP hükümeti "acele kamulaştırma" adı altında kamu arazilerini sermayedarlara tahsis etmekte, taşeron işçilere kadro vermeyip, kadrolu işçilerin yapması gereken işleri de "toplum yararına program" adı altında "geçici" süreyle çalıştırılan işçilere yaptırılmaktadır. Bizim savunmamız gereken de acele kamulaştırma ve toplum yararına çalışma programıdır. Ancak AKP hükümetinin yaptığı gibi emekçilerin hakkı olan kamu kaynaklarını sermayeye peşkeş çekmek için değil, işsizliği ortadan kaldırmak, asgari ücreti yükseltmek, taşeronlaşmayı kaldırmak, parasız sağlık, eğitim ve barınma imkânı sunabilmek için! Bu ise "piyasa dostu" ama "demokratik" bir kapitalizm arayışıyla değil, ancak zincirsiz bir kurucu meclisle ve sermayeden bağımsız politika izleyecek bir emekçi hükümeti ile mümkün olacaktır.

Kırk katıra karşı kırk satır: Amerikan muhalefeti iktidara hazırlanıyor

ABD'de yürüyen Zarrab davasının Türkiye'de sadece ekonomik değil siyasi açıdan da ciddi bir sarsıntı yapması bekleniyor. Ancak bu sarsıntının hangi mekanizmalarla tetikleneceği konusunda bir belirsizlik var. Davanın ucu Erdoğan'a kadar uzanıyor. Ama ABD'nin doğrudan Erdoğan'ı hedef alan bir siyasi tasarrufa girişmesi beklenmemeli. Bu işi ABD adına yapmak için uzun süredir Amerikan muhalefeti olarak adlandırdığımız ek-sende hummalı bir çalışma sürüyor.

İyi Parti yerini aldı

Akşener'in İyi Parti'si kuruldu. Amerikan muhalefesindeki görevi MHP'yi bloke etmek olan İyi Parti, çıkışındaki ivmesini kaybetmesi gözüküyor. Diğer yandan programına açıkça NATO taraftarlığını yazan İyi Parti, milliyetçi muhalefeti ABD'den uzak alanlarda, Yunanistan'ın Ege adalarındaki askeri hareketliliği ve iktidarın suskunluğu üzerinde yoğunlaştırıyor. Ege adaları meselesi İyi Parti'nin Amerikancı çizgisi ile örtüşüyor. Zira Ege sorunu ABD ile karşı karşıya gelmeden ve Kürt meselesine temas etmeden milliyetçilik yapma ve iktidarı vatan hainliği ile suçlamaya olanağı tanıyor.

İyi Parti kurulduğundan beri Akşener'in Erdoğan'ın karşısındaki esas alternatif olmadığını, esas misyonunun milliyetçi alanı kaplamak olduğunu vurguluyoruz. Amerikan muhalefeti'nin Erdoğan'ı ciddi şekilde sıkıştırması için AKP'nin içine kadar uzanan bir etki yaratması lazım. Bu noktada

da Abdullah Gül ismi öne çıkıyor.

Abdullah Gül hazırlanıyor

Nitekim Abdullah Gül cephesinde ciddi bir kırılma var. Tam da Ortadoğu'daki taşların yerinden oynadığı bir aşamada, Türkiye'ye karşı İsrail ve Mısır'la üçlü bir blok oluşturan Suudi Arabistan'ı ziyaretiyle gündeme gelen Abdullah Gül, Bahçeşehir Üniversitesi Diplomati Okulu açılışında konuştu. Abdullah Gül AKP'nin dış politikasına adeta Batıcı bir reddiye sundu. Avrupa Birliği'ni stratejik bir yöneliş olarak savundu. Dış politikayı iç politikaya bağladığı yerde kullandığı "hukukun evrensel şekilde eşit uygulanması", "hak ve özgürlüklerin evrensel anlamda garanti altına alınması" gibi kavramlarda geçen "evren" in batı emperyalizmi olduğuna kuşku yok. "Şeffaflık", "iyi yönetim" ve "kuvvetler ayrılığına bağlı demokratik sistem" vurguları ise Abdullah Gül'ün 16 Nisan referandumunda "hayır" lehine aldığı tutumun devamı niteliğinde.

Gül, Saadet'i de Amerikan muhalefetine getiriyor

Abdullah Gül'ün Erdoğan'ın karşısına cumhurbaşkanı adayı olarak çıkması olasılığı da giderek daha yüksek sesle dillendiriliyor. Geçtiğimiz Mayıs ayında Saadet Partisi'nin D-8 iftarında boy gösteren Gül, sorulara karşı renk vermeyişti. Ancak geçtiğimiz ay Milli Görüş hareketi yayın yönetmeni Mustafa Kurdaş, CNN Türk'e bağlanarak Abdullah Gül'ün adaylığının Saadet Partisi tarafından destekleneceğinin açık işaretlerini verdi. Saadet Partisi'nin Amerikan ve İngiliz emperyalizminin en sadık destekçilerinden Ab-

dullah Gül'e bu denli teveccüh göstermesini, burjuva karakterli siyasal İslam'ın tutarsızlığının ve güvenilmezliğinin bir örneği olarak kenara yazıyoruz.

Kılıçdaroğlu'nun erken seçim hamlesinin arka planı

CHP solunda yer alan siyasi alanın adalet yürüyüşüyle gazını aldıktan sonra Kemal Kılıçdaroğlu, Abdullah Gül'e yeşil ışık yakmış ve Gerçek gazetesi bunu teşhir etmişti. Abdullah Gül seçeneği, bir kez daha Kılıçdaroğlu'na soruldu. CNN Türk'te soruları yanıtlayan Kılıçdaroğlu, Gül'le görüştiklerini, benzer kaygıları paylaştıklarını, yeniden görüşmek istediğini belirttikten sonra Gül'ün cumhurbaşkanlığı döneminde tarafsız kalmasını övdü. CHP cephesinden yeşil ışığı yanık tutmaya devam etti.

Kılıçdaroğlu'nun erken yerel seçim çıkışı, önünü göremeyen Erdoğan ve AKP iktidarından henüz karşılık bulmuyor. Ancak Zarrab davasının yaratacağı sarsıntı, Abdullah Gül, Ali Babacan ve bunlara eklenecek Ahmet Davutoğlu grubu ile AKP içine uzanırsa, o zaman Erdoğan'ın, istemediği bir erken seçime sürüklenmesi ciddi bir olasılık haline gelebilir. AKP'de ciddi bir bölünme dinamiği ortaya çıkarsa, Erdoğan açısından, erimeyi önlemek amacıyla sandıktan güvenoyu almak, zorunluluğa dönüşebilir. Bu hiç şüphesiz ki Erdoğan'ın gireceği en zor seçim olacaktır.

Amerikan muhalefeti işçi ve emekçiler için seçenек değildir

Amerikan muhalefeti giderek saflarını sıklaştırıyor. Erdoğan'ı zor günler bekliyor.

AKP'yi ve iktidarını bir arada tutmakta zorlanacağı bir dönem yaklaşıyor. Atatürkçülük hamlesi ile teskin etmeye çalıştığı askeri çevrelerde biriken gerilimi yönetmesi de giderek zorlaşıyor. Tüm bunlara bakıp Türkiye'nin Kılıçdaroğlu'nun iddia ettiği gibi "demokrasi ile tek adam rejimi arasında" bir hesaplaşmaya gittiğini söylemek güç. Zira Erdoğan'ın tek adamlığının alternatifi asla Amerikan muhalefeti olamaz. Abdullah Gül ya da benzeri adaylarla planlanan geçiş süreci bir ölçüde parlamenter sistemin yeniden ihdasını ve emperyalizmin programı olacaktır. İstibdadın sopsasının, yeni sahiplerinin elinde, işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde kullanılacağından şüphe duyulmamalıdır. Amerikan muhalefeti'nin iktidarlaşması işçi ve emekçiler için bir tercih olamaz.

Tek gerçek alternatif zincirsiz Kurucu Meclis

Tek adamın alternatifi, hâkim sınıfların diğer adamı, adamları ya da kadını değildir. Bugün Türkiye'de istibdadın tek gerçek alternatifi zincirsiz bir Kurucu Meclis olacaktır. Kırk katırla kırk satır arasında kalan halkın oyuyla kişileri değiştirmek değil, işçi ve emekçilerin kitlesel mücadelesi ile zincirlerin kırılması ve ülkenin eşitlik ve özgürlük temelinde yeniden kuruluşu hedeflenmelidir. Bunun için emperyalizme ve sermayeye karşı bağımsız bir işçi emekçi alternatifi inşa etmekten başka seçenек yoktur.

AKP: Beyaz sayfa açalım DİP: Defteri kapatalım

AKP iktidarı içeri ayrı dışarı ayrı konuşuyor. İçeride zaman zaman keskinleşen bir batı karşıtı söylem var. İktidarın temsilcileri, muhatapları ile karşılaştığında ise bambaşka bir kimliğe bürünüyor. Erdoğan, Zarrab davası öncesinde kulis yapmak için Binali Yıldırım'ı ABD'ye gönderdiğinde de böyle oldu. Binali Yıldırım, ABD Başkan Yardımcı Michael Pence ile görüşmesinde adeta kapıda bekletildi. Pence ile görüşmeyi beklerken New York sokaklarını ve parklarını arşınlayan Binali Yıldırım görüşmeden hiçbir somut sonuç elde edemedi.

Beyaz sayfa diplomasisi

Buna karşılık Pence'in "beyaz sayfa açma" sözü Türkiye tarafında pek teveccüh gördü. Pek bir iyimserlikle karşılandı. Başbakanlıktan yapılan açıklamada bu iyimserlik şöyle ifade edildi: "Taraflar iki ülke arasındaki köklü müttefiklik ilişkilerinin ve stratejik ortaklığın önemini vurgulamışlar ve bu görüşmenin ikili ilişkilerde, iki dost ve müttefik ülke olan Türkiye ve ABD arasında yapıcı diyalog temelinde yeni bir sayfa açması temennisinde bulunmuşlardır."

Soluğu Siyonistlerin yanında aldılar

Binali Yıldırım'ın Pence'ten sonra soluğu aldığı yer ise ABD'nin Siyonist cemaat lider-

leri oldu. Türkiye'de kendilerine İsrail karşıtı süsü verenler, Siyonist liderlerle yapılan lobi faaliyeti karşısında yine sus pus oldular.

NATO generali NATO'yu övdü

NATO'nun Norveç'teki tatbikatında Atatürk ve Erdoğan'ın düşman safta gösterilmesiyle patlak veren skandalda da durum farklı olmadı. Önce esip gülediler. Ardından Amerikan liyakat madalyası sahibi Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar çıktı. Kanada'daki toplantısında NATO'yu "tarih boyunca var olmuş en başarılı ve en etkili askeri organizasyon" olarak övdü, sonra da ekledi: "NATO idarecileri, zamanında ve gereğine uygun bir şekilde tepki gösterdi. Kimsenin müttefikliğimizi ve dayanışmamızı baltalamasına izin vermemeliyiz."

Laf olsun diye NATO'ya veryansın eden, vatandaş karşısında NATO karşıtı pozlarına bürünen iktidar sahipleri yine sus pus...

Bitmeyen Avrupa sevdası

Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu Almanya'ya "siz bize bir adım gelin biz size koşarız" dedi. Almanya'nın isteğiyle, Avrupa Birliği, Türkiye'ye verilen fonlarda 108 milyon Avro kesintiye gitti. AB ve Gümrük Birliği,

tarımı hayvancılığı çökertmiş, köylü kan ağlıyor, AKP iktidarı AB vizyonundan vazgeçmiyor. İktidarın tepkisi AB Bakanı Çelik'in AB'yi vizyonsuzlukla eleştirmesinden ibaret.

Orta yol yok!

AKP'nin vatandaşa söylediği ile emperyalizme karşı aldığı tutumlar bu şekilde birbirine taban tabana zıtlık içinde. Oysa Türkiye'nin gerçek bir anti-emperyalist programa ihtiyacı var. Somut ve net adımlar gerek. NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıkmayı, İncirlik'i kapatmayı savunmayan bir anti-emperyalizm olamaz. En önemlisi de bu program halkların kardeşliği savunulmadan, ezilen halklar emperyalizme karşı bir mücadele cephesinde birleştirilmeden başarıya ulaşamaz.

Ya AKP'yle çöküşe ya emperyalist zincirleri kırmaya

Bu yüzden bir yanda emperyalizmle ne olursa olsun yeni ve beyaz bir sayfa açmaya çalışan AKP, diğer yanda Türkiye'nin emperyalizmle defterini kapatmayı önüne koyan Devrimci İşçi Partisi var. AKP'nin programı bataklığa ve çöküşe götürüyor. DİP'in programı ise zincirleri kıran halkların hürriyete varan yolunu aydınlatıyor.

Sungur Savran

Müslüman halkların Ekim'i

İşçilerimiz sosyalistlere orak-çekiçli bayrakları için her zaman sorularlar: Neden Rusların bayrağını kullanıyorsunuz? Biz de onlara sorarız: Çekici kim kullanır, orağı kim kullanır? Hangi Çar'ın fabrikada çekiç kullandığı görülmüştür, hangi büyük toprak sahibi orağı eline alıp ırgatla marabayla birlikte tarlaya dalar? Bizim bayrağımızdaki orak ve çekicinin Rusya ile, Ruslukla, herhangi bir milletle alakası yoktur deriz. Çekiç işçinin aletidir, orak ise üreten köylünün. Hiçbir Rus devleti bunları bayrağına naksetmemiştir. Bunları bayrağına onur duyarak koyan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'dir. Kısaltmasıyla SSCB'dir. SSCB çöker çökmez de orak-çekiç bayraktan kazınmıştır. Bakın Rus bayrağına bugün, var mı orak-çekiç?

Bütün dünyada yüzyıllardır kurulan devletler arasında, adında bir milletin adını taşımayan tek devletti bu. Ve bu federal devletin içinde yer alan 15 cumhuriyetin 6'sında Müslüman halklar yaşardı, çoğu da Türki halktı. O 15 cumhuriyetin içinde sadece biri olan ama en büyüğü olan Rusya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nde de Tataristan, Başkurdistan, Dağıstan, Çeçenistan, Kırım, Abhazya ve daha birçok birim, doğrudan Müslüman halkların hâkimiyeti altındadır.

İşte Müslümanların ve Türklerin inşasında yoğun bir şekilde yer aldıkları bu devlet, bu SSCB, 1917 Ekim ihtilalinin, uluslararası işçi sınıfının büyük önderi Lenin yönetiminde Bolşevik Partisi'nin mimarı olduğu, işçileri ve köylüleri iktidara taşıyan Ekim ihtilalinin ürünüdür. Müslüman halkların da, Türklerin de bir Ekim'i vardır yani!

Müslüman halklar, daha başarısız 1905 devriminden başlamak üzere, ihtilalci harekete erkenden omuz vermişlerdir. Birinci Dünya Savaşı içinde bütün muharip ülkeler içinde ilk büyük halk ayaklanması Orta Asya'nın Türki ve Farslı halkları arasında yaşanmıştır. 1916 yılındaki bu ayaklamada milyonlarca insan Çar'ın devletine karşı isyan etmiş, yüz binlercesi hayatını yitirmiştir. Rusya dışında ilk Sovyet iktidarı 1918 baharında bugünkü Azerbaycan'ın başkentinde kurulan çokuluslu Bakü Komünü'dür.

Müslüman halklar sermaye birikiminin 19. yüzyılda büyük bir hızla gelişmiş olduğu Tataristan'da da, petrol sektöründe işçi sınıfının ciddi bir varlık oluşturduğu Azerbaycan'da da, tarımın ileri biçimlere ulaştığı, kentleşmenin kadim bir uygarlık yaratmış olduğu Kuzey Kafkasya dağlı halkları ve bugünkü Kırgızistan ve Tacikistan'da da, Lenin rehberliğinde Sovyet yönetiminin izlediği, ezilen uluslara her koşulda el uzatan politika çok büyük rol oynamıştır.

Sonuçta, Müslüman halklar, işçi sınıfı iktidarı altında, üretim araçlarında özel mülkiyetin ilga edilmiş

olduğu, merkezi planlamaya dayalı bir sosyalist inşa sürecinin yaşandığı bir devlet ve toplum düzeni içinde üç çeyrek yüzyıl boyunca yaşamıştır. Ne çok efsaneyi çürütür bu basit saptama!

İslam'ı kendi sınıf düzeninin örtüsü olarak kullanan hâkim sınıf hareketleri için komünizm elbette her zaman bir tehlike olmuştur. Bu yüzden İslamcı hareketler komünist Rus ile dini bütün Müslüman arasında hep bir mücadele olduğunu iddia eder. Yalan! Bolşevikler Müslümanlara o güne kadar Çar'dan gördükleri baskının son bulacağı konusunda o kadar inandırıcı güvenceler verdi ki, komünist Rus ile el ele veren Tatar ve Azeri komünisti de, Türkistan'ın ilerici de burjuvalara olduğu kadar hanlara, emirlere, beylere, gerici ulemaya, toprak sahiplerine, aşiret reislerine karşı birlikte mücadele etti ve kazandı. Bu hâkim sınıf güçleridir komünizme düşman olanlar, halk değil! Stalin dönemindeki zulme gelince, Stalin'in derdi Müslüman değildi, kendine muhalif olan herkeste. Müslüman'dan kat kat fazla Rus komünisti öldürdüğü kesindir!

Öte yandan, bugün hemen hemen bütün Müslüman ülkelerde ve memleketimizde de sömürü düzenlerini emperyalist Batı ile iç içe geçmiş biçimde sürdürmek isteyen hanımefendiler ve beyefendiler, maalesef birtakım sosyalistlerin de iltihakıyla, Müslüman halkların devrim yapamayacağını, mukadderata inancın, verilenle yetinme kültürünün, tevekkülün Müslüman insanını pasifleştireceğini söyleyip durmaktalar. Müslümanlar bu yüzden mutlaka gerici hareketlere katılacaktır bunlara göre. Yalan! Sadece Ekim ihtilalinde değil, bütün 20. yüzyıl boyunca Müslüman halklar emperyalist düzene devamlı olarak devrimci yöntemlerle kafa tutmuşlardır!

Bugün Müslüman kitlelerin El Kaide, DAİŞ, Boko Haram, Heyet Tahrir Şam ve benzeri gerici örgütlerin peşine düşmesinde emperyalizmin ve İslam dünyası içinde onun kuyruğuna takılmış hareketlerin sorumluluğunu görmek yerine sorunu Müslüman halklarda bulanlar için Sovyet deneyimi göz açırdır. Müslüman halkların modern çağa (yani burjuva toplumu) ayak uydurmadığını söyleyenler, SSCB'nin üç çeyrek yüzyıllık yaşamı sırasında bu halkların modern çağın ötesine, sosyalizme doğru yürümesini nasıl açıklayacaklardır?

Önemli olan Müslüman halklara nasıl yaklaşılacağını bilmektir. İşçi iktidarı ve sınıfsız toplum için mücadele ederken bu halkların parçası olmayı, o toplumun içinden yürümeyi bilmektir. Emperyalist Batı'nın biraz şımarmış, Doğulu'ya hep akıl öğretmeye alışmış sosyalist hareketini de doğru yola sevk etmektir. Burada orijinaliteye gerek yoktur. Yeniden Leninist olalım yeter! Uluslararası işçi sınıfının o eşsiz önderi geleceğin dünya sosyalist devrimini ezilen ulusların kurtuluşu ile bir ve aynı süreç olarak formüle etmişti. Buraya dönelim yeter!

Yani Ekim'den öğrenelim, bütün halkları eşit kılacak bir sosyalist dünya devrimi için bir dünya partisi kuralım, gerisi gelecektir!

Zarrab depremi: Doğal değil kapitalist bir afet yaklaşıyor

Zarrab davası daha görülmeye başlamadan Türkiye siyasetini ve ekonomisini sarsmaya başladı. Ufukta ise çok daha büyük bir depremin yaklaştığı görülüyor. Depremi merkez üssü ise soruşturmanın merkezinde yer alan Halkbank dolayısıyla bankacılık sistemi olacak. Bankacılık sistemindeki bir depremin ise temelleri çürük, kapitalist Türkiye ekonomisine büyük zararlar vermesi söz konusu.

Emperyalist sistemin içinde kaçış yok

Halkbank ve beş bankaya daha, ABD'nin İran'a yönelik ambargosunu delege faaliyetlerde buldukları gerekçesi ile ceza kesileceği tahmin ediliyor. Ceza miktarının tek bir banka için 5 milyar dolara kadar ulaşmasından bahsediliyor.

ABD'nin Türkiye'deki bankalara ceza kesebilmesi hukuka değil, emperyalist güce dayanıyor. Bir bankanın ABD'nin kestirdiği cezaları ödememesi demek, doların hakimiyetindeki uluslararası finans sisteminden dışlanması ve batması anlamına geliyor. ABD daha önce İran ve Küba'ya yönelik ABD yaptırımlarını çiğneyen faaliyetleri dolayısıyla Fransız BNP Paribas bankasına 9 milyar dolar, Hollandalı ING bankasına 619 milyon dolar, Alman Commerzbank'a 1,45 milyar dolar, İsviçreli Credit Suisse'e 536 milyon dolarlık ceza kesmiş durumda. Bu bankaların hepsi de emperyalist dünya sisteminin parçası oldukları için bu cezaları ödüyorlar.

En büyük zayıflık yabancı sermayeye bağımlılık

Tek bir banka için 5 milyar dolara varabileceği söylenen bir cezayı bankaların ödeyip ödeyemeyeceği açısından farklı yo-

rumlar var. Ancak sorun bir bankanın bilançosunu aşacak büyüklükte. Esas korkutucu olan olası bir cezanın Türkiye'nin kırılgan ekonomik yapısında yaratacağı zincirleme etki...

AKP, Türkiye ekonomisinin dışarıdan gelen sıcak paraya bağımlılığını arttıran politikalar izledi. Türkiye ekonomisinin kırılganlığını yansıtan cari açık rakamları alarm zilleri çalıyor. Cari işlemler açığı bu yıl Eylül ayında bir önceki yılın aynı ayına kıyasla 2,9 milyar dolar artarak 4,5 milyar dolara ulaştı. 12 aylık cari işlemler açığı 39 milyar 267 milyon oldu. Bu rakama 12 ay içinde vadesi gelecek olan döviz mevduatı, döviz kredileri ve döviz borcu olarak 170 milyar dolar eklendiğinde Türkiye'nin ekonominin çarkını döndürebilmesi için bir yılda 210 milyar dolar dış finansman bulması gerekiyor.

Yıkıntının altında emekçi halk kalır

Ne var ki eğilim tam tersine, sıcak paranın riskli gördüğü Türkiye piyasasından kaçması yönünde. Zarrab davası bu eğilimi bir fırtınaya dönüştürebilir. Bu da Türkiye'de şimdiden neredeyse 4 liraya ulaşan doların fırlaması, hükümetin direnemeyerek Merkez Bankası'nı faiz politikasında serbest bırakması, faizlerin göğü-

delmesi ve ekonominin çöküntüye girmesi anlamına gelir.

Halk bu çöküntüyü ve yükselen döviz fiyatlarını, hayat pahalılığı ve fakirleşme olarak yaşayacaktır. Faizlerin artması ekonomiyi daraltıcı etki yaratacak aşırı borçlu özel sektörün yaşayacağı iflaslar kitlesel işsizlik olarak yine emekçi sınıfların sırtına yüklenecektir.

İktidarın çaresizlik içindeki çırpınıları: Hamaset... Hülle... Teslimiyet!

Erdoğan ve AKP iktidarı yaklaşan ekonomik deprem karşısında eli kolu bağlı haldedir. Zarrab davasının ucu kendilerine uzandığı için Türkiye halkının geleceğini değil kendi ikballelerini düşünüyorlar. Halka dönüp

hamasi nutuklar atarak Zarrab davasını milli müdafaa konusu haline getirmeye çalışıyorlar. Ne var ki buna inanmak güç. Çünkü davanın konusu ABD'nin İran ambargosunun delinmesi olsa da meselenin bir boyutu da bu ticaret sırasında hem İran hem de Türkiye halklarının parasının Zarrab ve ortakları tarafından iç edilmesi. İran bu kapsamda Zarrab'ın ortağı Babek Zencani'yi idama mahkûm etti. Türkiye'de ise bilindiği gibi bu davaların üstü örtülmüş vaziyette. Ne Zarrab ne de ondan rüşvet aldığı iddia edilen bakanlar yargılanmadı. Haklarındaki iddialar AKP'liler tarafından bile pek çok yerde "yapmış olabilirler ama..." diyerek kabul edildiği halde!

Türkiye'de savcılar misilleme olarak ABD'li savcılar hakkında soruşturma açtılar. Göstermelik ve halkı teskin etmekten başka bir şeye yaramayacak bir hamle. AKP yaptığı son yönetmelik değişikliği ile Halkbank'ı, tasfiye

olmuş Emlak Bank'ın bünyesine almanın hazırlığı içerisinde. Geline aşamada bu tür bir hülle yoluyla da sonuç almak mümkün değil. AKP iktidarı, göreve geldiği günden bu yana kendisini sayısız siyasi ve ekonomik bağlarla bağladığı emperyalizmden kopmuyor, kopamıyor. Dolayısıyla da giderek köşeye sıkışıyor ve adım adım teslimiyete doğru sürükleniyor.

Bankalar ya milletin hayatını karartacak ya da kamulaştırılacak

AKP'nin gittiği yol, yol değildir. Sonu ya çöküntü ya da teslimiyettir. Yaklaşan doğal değil kapitalist bir afet. Yani kaçınılmaz değil. Ancak bu afetten kaçınmak için kapitalist sistemin yıkılmaz addedilen mabetleri yani bankalar ve finans sistemi, milyonların üzerine yıkılarak bir milletin hayatını ve geleceğini karartmadan, devrimci önlemlerle halkın denetimi altına alınmak zorunda.

Devrimci İşçi Partisi'nin çözümü Zarrab'tan milli dava çıkarmak değil bankaların millileştirilmesidir!

Yaklaşan ekonomik deprem bir doğal afet değildir. Sebebi emperyalist kapitalist sistemdir. Türkiye'deki dayanağı da bu sistemle baştan sona bütünleşmiş büyük sermayedir. Felaketin sebebini ortadan kaldırmak dışında çözüm aramak nafiledir.

Emperyalist sistem içinde Türkiye'nin başına örülen çoraptan kurtulmanın imkânı yoktur. Sermayenin hâkimiyetini sürdürerek, kapitalist sistemi koruyarak uygulanacak her önlemin faturasını emekçi halk ödeyecektir.

Çözüm vardır. Emperyalist ve kapitalist zincirleri kırarak devrimci önlemler almanın vakti gelmiştir.

Türkiye halkı ne İran'a yönelik emperyalist ambargonun bedelini ödemek ne de rızkını çalanları, sırtında taşımak zorunda değildir.

Halkbank dâhil hiçbir devlet bankası ABD'den kesilecek tek kuruş cezayı dahi ödemeyecektir. Özel bankalar derhal millileştirilecek yani kamulaştırılacaktır. Tüm bankalar tek ve büyük bir devlet bankasının çatısı altında birleştirilecektir.

Yabancı sermayenin kaptı kaçtı ile Türkiye halkının birikimlerini çalıp ülkeyi terk etmesini engellemek için derhal borsa kapatılacak, serbest döviz ticareti kaldırılacak, dış ticarete devlet

tekeli kurulacaktır.

Tüm fabrikalarda, madenlerde, iş yerlerinde işçi denetimi getirilecektir. Halk yararına alınacak önlemlere direnen, sabotajda bulunan şirketler derhal tazminatsız kamulaştırılacaktır.

Tüm bu önlemler için Türkiye, derhal bir barajsız zincirsiz Kurucu Meclis seçimlerine gitmelidir. Emekçi sınıflar, tüm sendikal ve siyasi örgütleriyle Türkiye'nin kaderini emperyalizmin ve büyük sermayenin elinden kurtarmak için "Birleşik bir işçi cephesi" inşa etmelidir. Türkiye'yi siyasi ve ekonomik çöküşten kurtaracak bir işçi emekçi hükümeti için birlikte yürümelidir.

Devrimci Marksizm'in 32-33. çift sayısı ve Revolutionary Marxism 2018 çıktı!

Devrimci Marksizm dergisinin 32-33. çift sayısında geniş kapsamlı araştırmalara dayalı, okuyucuya zengin içerik sunan iki dosya yer alıyor. Sonbahar-Kış 2017 tarihli bu sayının ana dosyası, 100. yıldönümünü yaşamakta olduğumuz Ekim devrimini ele alan yazılardan oluşuyor. Derginin ikinci dosyası 150 yıl önce ilk cildi yayımlanan Kapital üzerine.

Lenin'in "devrimci teori olmaksızın devrimci bir hareket olamaz" sözünü şiar edinen

Devrimci Marksizm yeni sayısıyla Ekim devriminin 100. yılında kapitalizme ve emperyalizme karşı savaşanlar için güçlü teorik ve politik silahlar sunuyor.

Bununla eşzamanlı olarak, Devrimci Marksizm dergisinin, İngilizce dilinde yayımlanan yıllık özel sayısı Revolutionary Marxism 2018 çıktı. Bu sayıda, Revolutionary Marxism Marksist teoriyi dünyanın çok farklı köşelerine taşımak üzere yeni bir adım attı. Derginin başyazısı İngilizce ve

Türkçe'nin yanı sıra, Arapça, Farsça, Kürtçe, Yunanca, İtalyanca, İspanyolca, Bulgarca, Rusça, Azerbaycan Türkçesi, Fransızca dillerine çevrildi. Derginin ikinci sayısı Ortadoğu üzerine kapsamlı bir dosya, "Dünya'da sınıf mücadeleleri" başlıklı bir dosya, yüzüncü yılda büyük Ekim devriminin farklı boyutlarını ele alan makaleler ve Kapital'in birinci cildinin yayınlanmasının yüz ellinci yılı vesilesi ile bu başyapıtın genel bir incelemesini içeriyor.

Soçi'de anlaşmadan çok anlaşmazlık var

Rusya devlet başkanı Putin ile İran Cumhurbaşkanı Ruhani ve Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan Rusya'nın Soçi şehrinde Suriye'deki siyasi çözümü tartışmak için buluştu. Kameralar önünde sıcak görüntülerin verildiği ve ortak bir bildirinin açıklandığı zirvenin perde arkasında ise anlaşmazlıklar öne çıkıyor.

Rusya herkesle ayrı diyalog yürütüyor

Öncelikle Rusya, İran ve Türkiye arasında kurulan diyalog zemininin Suriye'deki çözüm sürecini belirleyen bir eksen ol-

madığını görmek gerekiyor. Zira Esad yönetimi doğal olarak bu sürecin en önemli tarafını oluşturuyor. Ayrıca ABD ve desteklediği PYD öncülüğündeki SDG de Suriye'de Fırat'ın doğu kısmını büyük ölçüde kontrolü altında tutmakta. Rusya, hem Esad'la hem PYD ile hem de ABD ile ayrı ayrı bir diyalog süreci yürütmekte.

Nitekim Soçi'ye gelmeden önce Trump ve Putin, Vietnam'da bir araya geldiler. DAİŞ'e karşı mücadelede ortaklık ve koordinasyon ile siyasi çözüm vurgusu yaptılar. Erdoğan uçakla Rusya'ya hareket etme-

den önce bu görüşmedeki "siyasi çözüm" vurgusuna "madem askeri çözüm mümkün değil o zaman çöksinler askerlerini" diyerek tepki gösterdi. Erdoğan'ın bu sözlerinden geri dönmesi çok uzun sürmedi. Uçağı Rusya'ya indiğinde Erdoğan, "Putin'le siyasi çözümde mutabıkız" diyerek basının karşısına çıktı.

Erdoğan'ın Putin'le ters düşme lüksü yok

Bir yandan ABD'de görülen Zarrab davası diğer yandan da ABD'nin Türkiye'nin itirazlarına rağmen PYD'yi silahlandırmaya devam etmesi dolayısıyla ciddi şekilde sıkışan Erdoğan'ın bu dönemde Putin'le ters düşme lüksü yok. Dolayısıyla ABD'ye karşı koz elde etmek için ne olursa olsun Putin'e yakınlık göstermek zorunda.

Kapora yattı... Esed yeniden Esad oldu

S-400 füzesi işi uzayınca Putin'e kapora vermek zorunda kalan Erdoğan, Soçi zirvesinde

hazırlanan ortak bildirimlerde "Suriye Arap Cumhuriyeti Hükümeti" tanımlamasının da altına imza atmak zorunda kaldı. Bu imza bir dönem AKP iktidarının resmi söylemindeki "katil Esed" tanımlamasının yerini Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad ifadesinin alması demek. Nitekim AKP yanlısı medya söylemini değiştirmiş, Esed yerine Esad yazmaya başlamış vaziyette.

Rusya PYD konusunda ikna olmadı

Soçi'deki zirvede Türkiye'nin en önemli önceliği, yapılması planlanan Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'nde PYD'nin yer almasını engellemektir. Bu konuda Erdoğan zirve sonrası yaptığı konuşmada bu konudaki ısrarını yineledi. Ancak Kremlin sözcüsü Peskov, PYD'nin katılımı ile ilgili gelen soruya "katılım kapsayıcı olmalı" yanıtını vererek Rusya'nın PYD'nin kongreye katılımı konusundaki tutumunun değişmediğini uygun bir lisanla belirtmiş oldu.

Ortak açıklama tüm tarafların kendilerine göre doldurabileceği sözlerle bağlandı: "Devlet başkanları, Suriye Arap Cumhuriyeti Hükümeti temsilcilerini ve Suriye'nin egemenliğine, bağımsızlığına, birliğine, toprak bütünlüğüne ve parçalanamaz ka-

rakterine bağlı olan muhalefeti, yakın gelecekte Soçi'de düzenlenecek Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'ne yapıcı şekilde katılım sağlamaya çağırılmışlardır."

Oyun kuran, oyun bozan, oyundan atılan...

Türkiye'nin önce "oyun kurucu" sonra "oyun bozucu" olarak pazarlamaya çalıştığı, ilkeden ve doğrultudan yoksun pragmatik dış politikası ve düşman olarak Kürtleri hedef tahtasına oturtan siyasi hatı Türkiye'yi, sanılanın aksine giderek oyunun dışına atıyor. TSK güçleri İdlib'de çatışmazlık bölgesi yaratmak yerine Afrin'deki Kürt bölgesinin sınırına konuşlanınca ve bu El Kaideci HTŞ ile diyalog içerisinde gerçekleşince Rusya ve Suriye ordusu İdlib'de yeniden hava operasyonları düzenlemişti. Yani İdlib'de Türkiye güven vermek yerine giderek güven yitiriyor.

Erdoğan ve AKP'nin tutarsızlığı ABD'ye yarıyor

Rusya'nın bu koşullarda esas muhatap olarak ABD'yi ve SDG'yi görmesinden daha doğal bir şey yok. Ne var ki ABD'nin manevra alanı kazanması sadece Suriye'nin geleceği açısından değil tüm bölge için olumsuz bir gelişme. Bu olumsuz gelişmede Erdoğan ve AKP'nin tutarsız Suriye politikasının rolü ise büyük.

Suudi Arabistan'da Amerikancı-Siyonist-Mezhepçi saray darbesi

Suudi Arabistan'da yolsuzluk operasyonu örtüsü altında gerçekleşen, bazı prenslerin gözaltına, bir prensin bindiği helikopterin "kaza" eseri düşmesine kadar varan taht kavgası, gelecekteki Suudi kralının kim olacağından çok daha fazla şeyler ifade ediyor.

Suudi Arabistan'da gelenek olarak kral öldüğünde taht hanedanın en büyük üyesine geçiyordu. Suudi Arabistan'ın ilk Kralı Abdülaziz 1953 yılında öldüğünden beri taht Abdülaziz'in kardeşleri arasında en yaşlı olana geçti. En son Kral Abdullah 2015 yılında öldükten sonra da tahta 79 yaşındaki kardeşi Kral Selman bin Abdülaziz geçti. Yeni kralın ilerlemiş yaşı kendisinden sonraki

veliahtın kim olacağı tartışmalarını baştan itibaren sıcak tuttu. Kral Selman, yerleşik uygulamayı değiştirip ilk defa veliaht prensleri, bir sonraki kuşaktan belirleyince, taht savaşlarının da fitili ateşlenmiş oldu.

Genç prens tahta giden yolu temizledi

Hanedanın 31 yaşındaki genç veliahtı Prens Muhammed bin Selman, 11 prensi gözaltına alıp, bir prensi de helikopterinin düşmesiyle saf dışı bırakarak Krallık için ciddi bir yol temizliği yaptı. Veliaht Prens Muhammed bin Selman, bu operasyonu, bir yolsuzlukla mücadele komitesi icat edip başına geçerek gerçek-

leşti. Genç prensin yükselişinde geçtiğimiz yıl Mart ayında Trump'la Beyaz Saray'da yaptığı görüşme önemli bir aşamayı ifade ediyor. Trump'ın Suudi Arabistan ziyareti sonrasında da bu ilişki aynı sıcaklığı ile sürdü. Katar'la yaşanan kriz sürecinde Beyaz Saray, Suudi Arabistan'la ilgili meseleleri yine genç prensle telefon diplomasisi üzerinden görüşmeye devam etti.

İlimli İslam yani Amerikancı İslam açılımı

Prens Muhammed, saray darbesine girişmeden önce ABD politikasına uyumlu bir şekilde "ılımlı İslam" çıkışı yapmıştı. Prens'in "ılımlı İslam" çıkışı Suudi Arabistan'ın özellikle Suriye'de ABD'nin ayağına bağ olan tekfir mezhepçi örgütlerin desteklenmesi politikasını değiştireceğini gösteriyor. Yeni dönemde Suudi Arabistan'ın politikası büyük oranda ABD'nin çizdiği yolun dışına çıkmayacak. Suudi Arabistan'ın Suriye'de PYD ile yakınlaşması ve Kuzey Suriye'deki petrol pazarlıklarında rol almaya başlaması bu yönelişin bir parçası. PYD lideri Salih Müslim'in Suudi basınına demec verip, Suudilerle akrabalık bağı olan aşiretlerle gurur duyduklarını açıklaması bu ilginin karşılıksız

olmadığının bir göstergesi.

Lübnan odakta, İran hedefte

Suudiler, genel Ortadoğu politikasında İsrail'le birlikte İran karşısında Amerikancı ve Siyonist bir cephe oluşturmaya yöneliyor. Mısır'da Sisi diktatörlüğü bu doğrultuda Suudilerle birlikte hareket ediyor. Mısır'ın öncelikli hedefi Akdeniz'deki gaz kaynaklarını İsrail'le paylaşmak.

Bu politikanın ilk uç verdiği yer ise Lübnan oldu. Lübnan başbakanı Saad Hariri, Suudi Arabistan'ı ziyaretinde televizyonlara çıktı ve bir anda istifasını duyurdu. Konuşmasında Hizbullah'a ve İran'a yüklenen Hariri daha sonra esrarengiz bir şekilde ortadan kayboldu. 17 gün sonra Lübnan'a dönen Hariri'nin başına ne geldiği hâlâ meçhul. Ancak açık olan tek bir şey var o da Suudi Arabistan'ın Lübnan'da Hizbullah'ı millî mutabakat hükümetinden çıkartmak istemesi. Bunun için hükümette yer alan Sün-nileri, bu koalisyonu bitirmeye ve ülkedeki Şiilere karşı mezhepçi bir pozisyon almaya zorluyorlar. Bu politikanın son derece karmaşık ve kırılabilir iç dengelere sahip olan Lübnan'da iç savaşa kadar varacak sarsıntıları tetiklemesi mümkün.

Suudi Arabistan ve İsrail'in istediği de bu. Böylece İran'ın bölgedeki nüfuzunun en önemli dayanaklarından biri olan Hizbullah'ı Suriye sahasından ülke içerisine çekebilir, Suudi Arabistan'ın ve ABD'nin bölgedeki etkisini arttırabilirler. Dahası, Lübnan'da bir iç savaş ortamı,

daha önce defalarca kanıtlandığı gibi, olası bir İsrail saldırısının da önünün açılması demek.

Erdoğan'ın ılımlı İslam'a tepkisinin nedeni

Prens Muhammed bin Selman'ın "ılımlı İslam" çıkışının, en sert tepkiyi Erdoğan'dan görmesi, Erdoğan'ın "İslam'ın ılımlısı ılımsız olmaz İslam tektir" demesi, Suudi Arabistan'ı "kadınların araç kullanımına izin verilmemesiyle" eleştirmesi meselenin Türkiye'ye doğru uzanan boyutları olduğunu gösteriyor. Kral Abdullah'ın ölümünün ardından Türkiye'de yas ilan eden Erdoğan'ın Suudi rejiminde baskı gören kadınları hatırlaması, Atatürkçülük açılımının değil Suudi Arabistan'ın Katar'la birlikte Türkiye'yi Ortadoğu'dan yalıtma politikasının bir sonucu.

Suudi saray darbesi Türkiye siyasetini etkileyecek

Erdoğan, iktidarı boyunca sıkıştığı dönemlerde Suudi parasının yardımını çok gördü. Ancak şimdi saflar değişmiş görünüyor. Zarrab davası Türkiye ekonomisini ciddi şekilde sıkıntıya soktuğunda bu sefer Suudi parası Erdoğan'ı kurtarmak için değil Amerikan muhalefeti fonlamak için devreye girecek. Bayram değil seyran değilken Abdullah Gül'ün Suudi Arabistan çıkarması yapmasına, Atatürkçü CHP'nin saflarında durduk yere Suudi Arabistan sempatisinin artmasına bir de bu gözle bakmak gerek.

AKP'nin eğitim politikası: Niteliksizleştirme, özelleştirme, dinselleştirme

Okulların açılmasından sadece 3 gün önce Erdoğan'ın bir konuşmasıyla liseye giriş sistemi TEOG ve YGS-LYS birden bire kaldırılmıştı. Uzun bir süre yerlerine ne geleceği konusu belirsizliğini korudu. Yeni sistem ancak yaklaşık iki ay sonra, 5 Kasım'da Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz tarafından açıklanır gibi oldu. O günden beri de gerek bakan gerek müsteşar, yeni sistemle ilgili açıklama yapıp duruyorlar ancak kimse hâlâ yeterince anlayabilmiş değil. Herkesin tek bildiği, meselenin iyice tuhaflaştığı, ancak yaşayıp görerek anlaşılacağı... Genel hissiyat ise bıkkınlık ve umutsuzluk...

5 Kasım'da Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz tarafından açıklanır gibi oldu. O günden beri de gerek bakan gerek müsteşar, yeni sistemle ilgili açıklama yapıp duruyorlar ancak kimse hâlâ yeterince anlayabilmiş değil. AKP, eğitim meselesini yüzüne gözüne bulaştırdı, işin içinden çıkamaz vaziyette. Yine de pervasızca eğitim üzerinde top koşturmaktadır. Çünkü dert ne onların ne de hizmet ettikleri patronların derdidir. Kendi çocukları en iyi koşullarda eğitim görmektedir. Nesil nesil geleceğini çaldıkları, emekçi halkın çocuklarıdır, bizim çocuklarımızdır.

Eylül ayında, okulların açılmasından 3 gün önce Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın bir konuşmasıyla liseye giriş sistemi TEOG ve yükseköğretime geçiş sistemi YGS-LYS birden bire kaldırılmıştı. Uzun bir süre yerlerine ne geleceği konusu belirsizliğini korudu. Özellikle TEOG'a göre Kasım ayında yapılması beklenen sınavın olup olmayacağını merak eden binlerce öğrenci, öğretmen ve veli kendilerini bir sistemsizliğin ortasında buldu. Yeni sistem ancak yaklaşık iki ay sonra,

Niteliksizliğin itirafı

İnsan açıklamaları dinlediğinde, Milli Eğitim Bakanı'nın ve müsteşarlarının, hayatlarında hiç devlet okulu görmediğini veya vatandaşın aklıyla alay ettiklerini düşünüyor. Nitekim bu zatlar ne buralarda öğretmenlik yapmışlardır, ne de kendi çocuklarını devlet okuluna göndermişlerdir. Ancak okulların ne halde olduğunu bildiklerini, 5 Kasım günü bakanın bizzat yaptığı açıklamadan anlıyoruz. Bakan, liseye geçişte nitelikli okullara gitmek isteyenlerin sınava gireceğini, diğerlerinin ise adrese göre en yakın okula gönderileceğini söyleyerek okulların genelini niteliksiz olduğunu itiraf etmişti.

Adrese (yoksulluğa) dayalı tercih

Eğer AKP 15 yıldır iktidarda olmasaydı, bu süre zarfında eğitimdeki niteliksizleştirme ve beraberinde özelleştirme müthiş bir ivme ile artmasaydı bu itirafın samimiyetine inanabilirdik belki. Şimdi yeni sistemde sınırlı sayı-

daki "nitelikli" okula yerleşemeyen yüz binlerce öğrenciyi adrese göre yerleştirecekler. Öğrencilerin evlerine yakın ve her yerde aşağı yukarı aynı standarda sahip okullara gitmesine bir itirazımız olmazdı elbette. Ancak herkes bilir ki devlet, okullara ayırdığı bütçeyi büyük oranda keserek özel okullara aktarıyor. Devlet okulları ise okul aile birlikleri yani veliler tarafından finanse edilmek suretiyle kaderine terk edilmiş durumda. Öğretmen sayısı bile eksik. Bu demek oluyor ki öğrenciler mahallelerinin yoksulluklarıyla orantılı okullara gidecekler. Açıklamanın devamında ise tüm okulların fen lisesi seviyesine çıkarılacağını söylüyor. İşte burada aklımızla alay edildiği hissi uyanıyor ve bakan devam ediyor: "Sınav baskısı azalacağı için öğrencilerimiz sosyal sportif etkinlikler için vakit bulabilecekler." Sanki yoksul emekçi çocukları bu etkinliklere ulaşabiliyor gibi.

Karalama defteri sistemi

Yapılan açıklamaların en çok vurgulanan kısmı ise kimsenin istemediği okul türüne yerleşmeye zorlanmayacağı. Çünkü herkesin esas endişesi çocukların imam hatip liselerine mecbur bırakılacağı şeklinde. TEOG sistemi ile birlikte liseler de dönüştürüldü ve düz lise ortadan kaldırıldı. Öğrenciler üniversiteye yerleşmede dezavantajlı olan meslek lisesi ve imam hatip lisesi kıskacında bırakıldı. Böylece parasını denkleştire-

rebilen aileler çocuklarını düz lisenin karşılığı olabilen özel temel liselere göndermek zorunda kaldı. Geriye kalanlar meslek liselerini tercih etti, imam hatipler boş kaldı. Bu sistem değişikliğinin ise esas olarak imam hatip liselerini doldurmak için yapıldığı biliniyor. Ancak, daha uygulanmadan 3 kez değişen yeni yükseköğretime geçiş sistemiyle (YKS) de meslek ve imam hatip liselerinin dezavantajlı konumu devam ediyor.

Bu durumda imam hatipleri doldurmanın tek yolu olarak lise tercihleri sırasında imam hatip liselerine fiilen mecbur bırakmak kalıyor. İsmet Yılmaz verdiği röportajda velilere 5 farklı okul türü tercih etme hakkı verileceğini söylüyor. Bir okul kapasitesinin üzerinde tercih edilirse ne olacak diye soruluyor (ki bu okul yine meslek lisesi olacaktır), bakan ise bu durumda ortaokul not ortalamasına bakılacağını söylüyor. Ancak aynı röportajda tercih dışı bir okul türüne gönderilmeyeceğini de defalarca vurguluyor. Kanımızca bakanlık da ne yapacağından emin değil. Hangi okulların sınavla alacağı, hangi

tür okulların ise adrese dayalı olarak tercihe sunulacağı ancak Mayıs ayında belli olacak. Sistemin özünü oluşturan sorun Mayıs ayına kadar belirsiz kalacak. Daha da ilginç 2018-2019 öğretim yılında sınav tamamen kalkacak ve il milli eğitim müdürlükleri kendi sınavlarını yapacak.

Eşit, parasız, nitelikli eğitim hakkımız!

AKP, eğitim meselesini yüzüne gözüne bulaştırmıştır. İşin içinden çıkamaz vaziyettedir. Yine de pervasızca eğitim üzerinde top koşturmaktadır. Çünkü dert ne onların ne de hizmet ettikleri patronların derdidir. Kendi çocukları en iyi koşullarda eğitim görmektedir. Nesil nesil geleceğini çaldıkları, emekçi halkın çocuklarıdır, bizim çocuklarımızdır.

Özelleştirme politikalarına derhal son verilsin! Tüm özel okullar kamulaştırılsın! Atama bekleyen tüm öğretmenlerin ataması yapılsın! Ücretli öğretmenlik kaldırılınsın! Herkes için eşit, parasız ve nitelikli eğitimi sağlamanın başka yolu yoktur.

Artık yeter! Ölümüne çalışmaya hayır!

30 ve 31 Ekim'de, yalnızca 2 gün içinde, İstanbul'da Tıp Fakültesi öğrencisi Yağmur Çavuşoğlu, Adana'da Asistan Doktor Ece Ceyda Güdemek ve Batman'da Kalp ve Damar Cerrahisi Engin Karakuş intihar ettiler. Her üç sağlık emekçisi de arkalarında çalışma koşullarının kötülüğünü belirten notlar bırakarak aramızdan ayrıldılar.

rının kötülüğünü belirten notlar bırakarak aramızdan ayrıldılar.

Sağlıksızlık üreten sağlık sistemi

AKP'nin uygulamaya koyduğu "sağlıkta dönüşüm programı" ile birlikte sağlık emekçileri uzun saatler boyunca,

oldukça yoğun bir iş ortamında çalışıyorlar. Nöbetten çıktıktan sonra izin kullanmadan 36 saat aralıksız çalışan, dinlenme ortamlarının fiziki olarak yetersiz olduğu bir iş ortamında sağlık çalışanının sağlıklı kalabilmesi söz konusu olabilir mi? Peki, bu şartlarda çalışan bir sağlık çalışanının ürettiği hizmetin kalitesi ne kadar yüksek olabilir? Sağlık hizmetlerinin bugün geldiği nokta hem sağlık emekçileri hem de hastalar açısından devamlı olarak "sağlıksızlık" üretmektedir. Meslek hastalıkları, iş kazaları ve hatta iş cinayetleri baskısı altında düşük ücretlerle çalışan sağlık emekçileri ile sunulan sağlık hizmetinden fayda göremeyen, kapı kapı sağlık merkezi dolaşan hastalar bugünkü sağlık ortamının mağdurlarıdır.

İktidarın politikaları şiddeti kışkırtıyor

Yeterli ve nitelikli hizmet alamadığını düşünen hasta ve hasta yakınları, yoğun iş baskısı altında bu isteğe cevap veremeyen sağlık çalışanına şiddet uygulamaktadır. Türkiye'de sağlıkta her gün yaşanan şiddet vakası sayısı (yalnızca kayıtlara geçen) yaklaşık 23'tür. Sağlık

çalışanları adeta kelle koltukta hizmet vermeye çalışmaktadır.

İktidar ise hasta başvuru sayılarını ve beklentilerini kışkırtıcı söylemlerle ve reklamlarla artırıyor. Gerçekte hasta hakları ile ilgisi olmayan şikayetleri toplayıp sağlık çalışanlarına karşı baskı unsuru yapıyor. Diğer yandan gerekli fiziki şartları sağlamadığı için günden güne sağlıkta şiddeti tırmandırıyor. Hükümet her ikisi de bu sistemden muzdarip olan sağlık emekçisi ile halkı karşı karşıya getirerek kendi sorumluluğunu görünmez kılmaya çalışıyor.

Stres, mobbing, tükenmişlik

Bu tür bir sağlık ortamının, sağlık çalışanlarına getirdiği doğal sonucu tükenmişlik olmaktadır. Yani mevcut sistem, psikolojik olarak yıkılmış, sürekli mobbinge uğrayan, yoğun iş temposunda stres yaşayan sağlık emekçileri yaratmaktadır.

Bu şekilde sağlıksızlık saçan bir sağlık hizmeti ortamının kazanımı sadece sağlık piyasasıdır. AKP ile birlikte şaha kalkan özel hastane zincirleri başta olmak üzere bu alana yatırım yapan sermaye kârına kâr katmaktadır. Giderek özelleşen sağlık hizmetleri bizzat devlet eliyle

teşvik edilmekte, sözde kamuya bağlı hastaneler giderek daha fazla özel işletmeler gibi yönetilmektedir. Son dönemde giderek artan sağlık emekçileri intiharları ve sağlık emekçilerine yönelik şiddetin nedeni burada yatmaktadır.

Eşit, ulaşılabilir, nitelikli ve ücretsiz sağlık hizmeti için özelleştirme değil kamulaştırma

Sağlık emekçilerinin, emekten yana sendikalarında örgütlenip kendi taleplerini öne çıkartmaları gerekmektedir. Sağlık meslek odalarının, derneklerinin birlikte mücadele yürütmeleri zorunludur. Sağlık hizmetleri piyasanın acımasız ellerinden alınmalı, ait olduğu yere kamuya verilmelidir. Özelleştirme politikalarına derhal son verilmelidir. Özel sağlık kuruluşları kamulaştırılmalı ve sağlık emekçileri ile emekçi halkın denetimine açılmalıdır.

Bozuk sağlık sistemi sürdükçe yaşanan intihar ve şiddet olayları ne yazık ki son bulmayacaktır. Şiddet olaylarının son bulmasının yolu eşit, ulaşılabilir, nitelikli ve ücretsiz bir sağlık hizmetinden geçmektedir.

Dünya kazan devrim kepçe

Başkan Babamızın (Afrika'da da) Sonbaharı

Büyük sanat ve edebiyat, içinden doğan toplumu anlatırken başkalarına da ışık tutar. Latin Amerika'nın belki de en büyük romancısı Gabriel Garcia Marquez'in *Başkan Babamızın Sonbaharı* romanını yayınevi şöyle betimliyor: "*Başkan Babamızın Sonbaharı*, ölmek üzere olan, ama bir türlü ölmek bilmeyen, yaşama tutunmak adına ne cinayetler işleyip ne kanlar döken bir diktatörün öyküsüdür." Marquez'in ülkesi Kolombiya'dan binlerce kilometre uzakta, Afrika'nın Zimbabve ülkesinde on yıllardır bir istibdad rejimi kurmuş olan Robert Mugabe'nin son yıllarını daha iyi anlatacak bir özet nasıl yazılabilirdi?

Despotun güllünesi güzergâhı

Zimbabve'de yaşananlar son derecede karmaşık bir görüntü veriyor. Son yıllarda her türlü yöntemi kullanarak ülkeyi demir yumrukla yönetmiş olan 93 yaşındaki 30 yıllık başkan Robert Mugabe, 14 Kasım tarihinde ordunun bir darbesiyle devrildi. Her ne kadar bir süre direndiyse de sonunda istifa etmek zorunda kaldı. Çünkü kendi partisi ZANU-PF 19 Kasım günü düzenlenen olağanüstü kongresinde kendisini partiden ihraç etti! Bir despot düşünün, daha bir hafta önce herkes önünde tir tir titirken, her ağzından çıkan emir gibi kabul edilirken, muhalefeti hapishanelerde süründürürken, bir hafta içinde hem partisinden kovuluyor, hem de başkanlıktan düşürülüyor! Halk, sadece muhalefetten insanlar değil, kendi partisinden üyeleri de sokaklarda dans ediyor! Ne istibdadmış ama!

Bir tren bir başkasını gizleyebilir

Ne var ki, Zimbabve'de yaşanan böyle kolaycı bir özgürlük öyküsü

gibi anlatılamaz. Bunu anlayabilmek için ülkenin tarihini ve son otuz yılının çelişkilerini hesaba katmak gerekir. Zimbabve, Britanya emperyalizminin uzun süre zalimce yönettiği bir Afrika sömürgevidir. Adı 1987'ye kadar, ünlü İngiliz sömürgecisi "Sir" Cecil Rhodes'a atfen Rodezya idi. Ülkeye yerleşen ve 20. yüzyıl sonunda nüfusu yaklaşık 200 bin olan beyazlar, Afrikalıları topraklarından sömürüp almış, zengin ve kapitalist çiftçiler olarak, proleterleştirdikleri bu kitleleri sömürmüşlerdi. 4.500 beyaz çiftçi o dönemde yaklaşık 10 milyon kara Afrikalı'yı yönetiyor ve sömürüyordu.

1960'lı yıllardan itibaren Afrika'nın güneyindeki birçok ülkede (Güney Afrika, Mozambik, Namibya, Angola vb.) ayağa kalkan kitleler sömürgeciliği sarmaya başladı. Mugabe de Rodezya'daki mücadelenin bir mensubu olarak 11 yıl hapis hanece kaldı. Ama sonunda 1987'de ülke tam olarak bağımsızlığına kavuştu, Mugabe bir halk kahramanı olarak devletin başına geçti. Yani sonbaharında bir despot haline gelmiş olsa da bir ulusal kahraman ile karşı karşıyayız. Bu bir.

Bazı darbeler diğerlerinden daha "özgürlükçü"!

İkincisi, 2000 yılından itibaren Mugabe beyaz çiftçilerin mülksüzleştirilmesini sağlayacak politikalar izlemeye başladı. Bu, emperyalist Batı'da, özellikle eski sömürgeci güç Britanya ile ABD'de büyük tepkiye yol açtı. Mugabe bu politikada ısrar edince de emperyalistler onu tam anlamıyla bir kara koyun haline getirdiler. O kadar ki emperyalizm ordu darbe-

sine karşı en ufak bir protesto yükseltmedi. Sözde "demokratik" emperyalizm ikiyüzlülüğünü bir kez daha ortaya koydu. Pakistan'da 1999'da Pervez Müşerref'in sırtını okşayan, Venezuel'a da 2002'de Chávez'e karşı darbenin yanında duran, Temmuz 2013'ten itibaren Mısır'da Bonpartist diktatör el Sisi'nin ardında duran, 15 Temmuz 2016'da darbecilere İncirlik'ten yakıt ikmalı yapan emperyalizm, kendi karşıtı bütün "anti-demokratik" hareketleri kınarken Zimbabve'deki darbeyi de alkışladı. Bu da iki.

Öyleyse, Mugabe'nin devrilmesinin sonuçlarının çok karmaşık ve çelişik olduğunu kavramak ve bundan sonra gelişmelerin kimin elini güçlendireceğini iyi ölçmek gerekiyor.

Kral öldü, yaşasın kral!

Bütün bunların yanı sıra, askeri darbenin aslında bir saray darbesi karakteri taşıdığını da unutmamak gerek. Mugabe'yi devirenlerin hem ZANU-PF'nin,

hem de devletin başına getirdiği Emmerson Mnangagwa, çok uzun yıllar boyunca Mugabe'nin sağ kolu ve 2014'ten bu yana da başkan yardımcısıydı. Sorunun kaynağı Mugabe'nin kısa süre önce Mnangagwa'yı görevinden alması oldu. Bunun ardında ise, ZANU-PF içindeki bir hizip savaşı yatıyor. Basın Mnangagwa'nın rakibi olarak, Mugabe'nin "Gucci Grace" adıyla anılan alışveriş ve süslü giyim düşkünü, kendinden 40 yaş küçük eşini gösteriyor. Oysa Grace Mugabe'nin ardındaki güçlü adam Jonathan Moyo. Bu politikacı, bir ölçüde Mugabe'nin eski ittifaklarını dağıtmak, emperyalizmle uzlaşmak, ZANU-PF'yi "modernleştirmek" isteyen biri gibi görünüyor. Şayet bu yorumlar doğruysa, Zimbabve'de yaşanan darbenin tuhaflıkları doruğa ulaşıyor. Çünkü Mugabe'nin yenilgiye uğratılması, Mugabeciliğin, hiç olmazsa bir süre için ayakta kalmasını sağlamış demektir. Mugabe'nin düşürülmesi, emperyalizm ve beyaz tarım burjuvazisi

açısından bir yenilgi ile sonuçlanabilir! "Başkan babamız" düşmüş olabilir, ama ruhu yaşıyor, bedeni gençleşti!

Başta tarım proletaryası olmak üzere Zimbabve işçi sınıfının ve yoksullarının kurtuluşu, aynen komşu Güney Afrika'da apartheid sisteminin sona ermesinin bir siyahi burjuvazinin yükselişiyle sonuçlanmasında olduğu gibi, beyaz çiftçileri topraklarından kopup kendileri semiren yeni siyah burjuvaziye karşı bağımsız örgütlenmelerinden geçecektir. Bir dönemin ulusal kurtuluş hareketleri Güney Afrika'nın ANC'sinden Filistin'in El Fetih'ine artık miadını doldurmuştur. ZANU-PF de böyle görünüyor. Ondan kopmadan kurtuluş olmayacaktır.

"Ulusal kahraman"a "altın paraşüt"

Büyük şirket CEO'ları görevden ayrılırken milyonlarca, bazen on milyonlarca doları "kıdem tazminatı" (!) olarak cebine indirir. Buna "altın paraşüt" denir. Bürokratik sendika geleneğinde de ayrılan sendika başkanına otomobil hediye edilir, bazen ailesine bazı çıkarlar sağlanır falan. Ama hiç görevden ayrılan, hatta kovulan bir başkana "kıdem tazminatı" verildiği duyulmamıştı! Robert Mugabe'nin istifa etmesi için

kendisine yaklaşık 10 milyon dolar, yanlış okumadınız 10 milyon dolar tazminat ödeneceği açıklandı! Ayrıca yıllık 150 bin dolarlık maaşını hayatının sonuna kadar almaya devam edecek. "Gucci Grace" lakaplı eşi ise onun ölümünden sonra hayat boyu bu maaşın yarısını almaya devam edecek. Bütün bunlar, devasa kamu borcu, pul olmuş bir ulusal para, yüzde 80 dolayında bir işsizlik ve yaygın yoksulluk ve sefalet ile kıvrı-

nan bir ülkede! İşçi sınıfı ve yoksul köylülük sızma ile veba arasında seçim yapmak zorunda değil: Mugabe gibilere karşı olduğunda emperyalizm yanlısı olmak, Afrika'nın yüzyıllardır kanını emen emperyalizme karşı olduğunda ise Mugabe'lerle muhtaç olmak kader değil! Emperyalizme karşı Mugabe gibilerini savunanların yüzü kızarsın! Afrika'nın yoksullarını komünistlerin önderliği kurtaracaktır!

Fransa'da işçi düşmanı yasalara karşı eylemler sürüyor

Fransa'da düzen solu Sosyalist Parti hükümeti 2016 yılının başlarında, işten çıkartmaları kolaylaştıran ve bir sektörün tamamında elde edilmiş güvencelerin tek tek işletmelerde imzalanan sözleşmelerle geçersiz kılınması gibi maddeler getiren Yeni İş Yasası'nı gündeme getirmişti. Fransız işçi sınıfı bu saldırıya 2016 baharı boyunca güçlü grevler ve kitlesel eylemlerle cevap vermiş, sonunda yasa geçse de birçok maddesi geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bu işleri yapan Sosyalist Parti'de bakanken kendi partisini kurarak seçimlere giren, elde ettiği zafer de liberallerce "Avrupa'nın kurtuluşu"nun ilk alameti diye selamlanan yeni Cumhurbaşkanı Emmanuel Mac-

ron, koltuğa oturur oturmaz kolları sıvayıp işçi sınıfına karşı saldırıya devam dedi.

Pek demokrat liberallerin pek demokrat kahramanı Macron, Fransız patronların isteklerini geciktirmeden hayata geçirmek için parlamentoyu da es geçip yeni maddeleri KHK'lar ile yürürlüğe koymaya başladı. Eylül'den bu yana yürürlüğe konulan 5 KHK sonucunda, patronların işçilere yönelik baskı ve tacizlerine karşı hak aramak zorlaştırılıyor, bir işçiyi işten atmak için patronların somut sebep sunma zorunluluğu ortadan kalkıyor ve kıdem tazminatları bazı durumlardan %85 oranında azaltılıyordu.

Fransız işçileri bu saldırıya

yeni grev ve eylemler ile cevap verdi. Eylül başındaki başarılı eylemlerin ardından 16 Kasım'da tüm Fransa çapında önemli grevler ve eylemler gerçekleştirildi. Büyük sendika konfederasyonlarının, grevin örgütlenmesindeki isteksiz ve atıl tutumlarına rağmen, başta Paris ve Marsilya gibi büyük kentler olmak üzere tüm Fransa'da on binlerce işçi ve öğrenci meydanlara döküldü. Paris'teki eyleme 40 bin, Marsilya'dakine ise 25 bin kişi katıldı.

Paris'te ROR etkinliği

Fransa'da bir süre önce faaliyete başlayan kardeş grubumuz ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) da 25 Kasım'da iş huku-

ku alanında uzman bir avukatın katılımıyla bir toplantı düzenledi. Toplantıya çağrı bildirileri iki hafta boyunca çeşitli üniversitelerde ve işyerlerinde dağıtılırken, 16 Kasım grevi sırasında da ajitasyonlar eşliğinde emekçilere ulaştırıldı.

25 Kasım'da gerçekleştirilen toplantıda, yeni düzenlemelerin işçileri pratik olarak nasıl etkileyeceği detayları ile anlatılırken, yayınlanan her bir KHK ile iş-

çilerin elinin kolunun bağlanıp, patronlara daha fazla özgürlük ve daha fazla güç verildiği anlatıldı. Sendika bürokrasisinin Macron hükümetini müzakere masasında ikna etme çabasının nefeileğinin son üç ayda ayan beyan ortaya çıktığı vurgulanırken çözümün ancak işçi sınıfının masaya yumruğu vurması olabileceğinin altı çizildi. İki saat süren toplantı soru cevap kısmının ardından sona erdi.

Ekimin barışı

Ezilenin ezene karşı haklı savaşını desteklemek, haksız bir savaşı iç savaşa çevirmek, savaşa ve barışa devrimin gözünden ve devrimle olan ilişkisi içinde bakmak Bolşevizmin politikasının esasıydı. Ekim devriminin bayrağına ekmek ve toprak talebinin yanında büyük harflerle barış yazması bu politika ile bir çelişki oluşturmuyor. Zira 1917'de barış, işçi, köylü ve en önemlisi de askerlerin en hayati talebi olmuştu. Bu talep genel bir şiddet karşıtı pasifizmin değil, emperyalist savaşın emekçi halkın değil bir avuç sömürücü azınlığın menfaatine olduğunun teşhir olmasıyla yükseldi.

Çar'ın devrilmesiyle sonuçlanan Şubat devrimi ile birlikte barış talebi kopmaz biçimde devrim sorununa bağlanmıştı. Devrimle birlikte siperlerde er ve erbaşlar hakimiyeti ele geçirdiklerinde barış talebi, Çar'ın işkenceci polis ve subaylarına en dehşet verici şiddet biçimlerini almaktaydı. Barışın bayrağının rengi kızıldı, asla gökkuşağı renklerinde değil!

Bolşevikler, ilkesel bir şiddet aleyhtarlığına, haklı haksız ayrımı yapmayan savaş karşıtlığına, anarşist, liberal ya da sosyalist kılıklara bürünen pasifizme hiçbir zaman yüz vermediler. Ezilenin ezene karşı haklı savaşını desteklemek, haksız bir savaşı iç savaşa çevirmek, savaşa ve barışa devrimin gözünden ve devrimle olan ilişkisi içinde bakmak Bolşevizmin politikasının esasıydı.

Ekim devriminin bayrağına ekmek ve toprak talebinin yanında büyük harflerle barış yazması bu politika ile bir çelişki oluşturmuyor. Zira 1917'de barış, işçi, köylü ve en önemlisi de askerlerin en hayati talebi olmuştu. Bu talep genel bir şiddet karşıtı pasifizmin değil, emperyalist savaşın emekçi halkın değil bir avuç sömürücü azınlığın menfaatine olduğunun teşhir olmasıyla yükseldi.

Çar'ın devrilmesiyle sonuçlanan Şubat devrimi ile birlikte barış talebi kopmaz biçimde devrim sorununa bağlanmıştı. Devrimle birlikte siperlerde er ve erbaşlar hakimiyeti ele geçirdiklerinde barış talebi, Çar'ın işkenceci polis ve subaylarına en dehşet verici şiddet biçimlerini almaktaydı. Barışın bayrağının rengi kızıldı, asla gökkuşağı renklerinde değil!

Şubat'tan Ekim'e giden yolda devrimin temposu yavaşladıkça ve burjuvazi güç kazandıkça askerlere cephe yolları gözüktüyor, yeni taarruz planları tüm emekçi halkın sınırlarını geriyordu. Burjuvazi Şubat devriminin barış talebine ihanet etmekteydi. Bolşevizm ise pasifist, barışseverler olduğundan değil işçi sınıfının ve devrimin en tutarlı temsilcisi olduğu için barış isteyen kitlelerin teveccühünü kazandı.

Barış kararname

"Eğer savaş yalnızca zengin ve güçlü uluslardan hangisinin güçsüzlere hükmedeceğini kararlaştırmak için yapıyorsa hükümetimiz böyle bir şeyi insanlığa karşı işlenmiş en büyük cinayet sayar... Hükümetimiz, istisnasız bütün uluslara ve milliyetlere (azınlıklara) aynı adil şartlar altında hemen barış yapmaya karar verdiğini kesin olarak ilan eder." Muzaffer Sovyet iktidarının ilk kararname-sinde barış politikası en özlü biçim-

miyle bu şekilde ifade ediliyordu.

Bu kararın ilk adımı olarak Alman ordularıyla ateşkes yapılması için Cumhuriyet orduları komutanı General Duhonin görevlendirildi. Karşı-devrimci Duhonin bu görevi reddedince derhal görevden alındı. Bolşevik asteğmen Krilenko genelkurmay başkanlığı görevine getirildi ve ateşkes sağlandı. Fransız ve İngiliz emperyalistleri büyük öfkeye kapıldılar.

Bolşevikler, Fransa ve İngiltere'ye barış masasına gelmeleri ve genel bir barış ile savaşa son verme çağrısında bulundular. Buna yanaşmaz iseler Almanya ile ayrı bir barış imzalamak için çabalarını sürdüreceklerini deklar ettiler. Bu çağrı diplomasi tarihinde görülmemiş biçimde, hükümetlere değil bu ülkelerin halklarına hitap ediyordu. Fransız ve İngiliz halklarının temsilcilerini barış masasına göndermesi isteniyor, eğer burjuvazi bunu engellersen müttefik ülkelerin askerleri bir dakika bile kaybetmeden hemen harekete geçmeye çağrılıyordu.

Bu sıra dışı söylem bir diplomatik taktik değil Ekim devriminin devrimci dış siyasetinin ifadesiydi. Rusya savaşı sürdürecektir durumda değildi. Ancak Bolşevikler zayıflık ve çaresizlik duygusuyla hareket etmiyordu. Barış, dünya devriminin başlangıcı olan Ekim devriminin ilk muharebe alanıydı. Doğal olarak da muhatap emperyalist hükümetler değil, savaşan ülkelerin emekçi halkları ve askerleriydi.

Gizli diplomasinin reddi

Bolşevikler sadece sözleriyle değil eylemleriyle de dünya halklarına seslendiler. Çarlık rejiminin emperyalistlerle yaptıkları gizli anlaşmaları deşifre ettiler. Trotskiy Dışişleri komiseri seçildikten hemen sonra eski Dışişleri binasına gitti. Bürokratlar binayı terk etmişti. Derhal hepsini çağırdı. Özellikle de gizli anlaşmaların bulunduğu kasaların açılmasını emretti. Bu emri uygulamaya yanaşmayan soylu bürokratların direnci birkaç tutuklama ve güç gösterisinin ardından kolaylıkla kırıldı.

Bolşevikler baştan beri bu savaşın bir yağma savaşı olduğunu savunmuş ve olağanüstü baskılara göğüs gererek emperyalist sava-

şa karşı çıkmışlardı. Çok kereleler hainlikle itham edilmişlerdi. Trotskiy'in ele geçirdiği belgeler Bolşeviklerin baştan itibaren haklı olduklarını kanıtlıyordu. Burjuvazinin "yurtseverlik" iddiasının içi boş bir yalan olduğu, müttefiklerle Galiçya, Balkanlar ve İstanbul'un ele geçirilmesi üzerine yapılan anlaşmaların açıklanmasıyla tüm çıplaklığı ile gözler önüne serildi.

Bolşevik dış politika Çarlık'ın

kirli anlaşmalarını gözler önüne serdiğinde İngiliz ve Fransız emperyalizminin öfkesini daha da büyüttü. İngiliz ve Fransız emperyalistleri hâlâ Bolşevikleri Almanya'nın lehine davranmakla suçluyordu. Bolşevikler ise Alman sosyalistlerine aynı yoldan gitmelerini söylüyor ve Almanya'da işçi sınıfı iktidarı aldığında Alman ve Avusturya-Macaristan emperyalistlerinin de yağmacılık konusunda aşağı kalır yanlarının olmadığını ortaya çıkacağını savunuyorlardı.

Bolşevikler gizli anlaşmaları teşhir ettikleri gibi bu anlaşmalarda Rusya'ya bırakılan topraklarda hiçbir hak iddia etmeyeceklerini de açıkladılar. Bu kararın en çok etkilediği yer Türkiye oldu. Cihan harbinin sonunda, Osmanlı itilaf devletleri tarafından paylaşılırken Sovyet Rusya bu paylaşımına karşı çıktı. Doğu sınırlarında hızla bir istikrara ve dost bir anti-emperyalist Sovyet rejimine yaslanan Milli Mücadele böylece batıda gelişen İngiliz destekli Yunan işgaline karşı yeni bir ordu kurup, zafere ulaşan bir savaş yürütebildi.

Brest-Litovsk anlaşması

Ekim devrimi ve onun ürünü gencecik işçi devleti, yaşlı emperyalist devletlerin arenasına hızlı bir giriş yapmış, adeta diplomasi dünyasını hallaç pamuğu gibi atmıştı. Ne var ki genç işçi devleti askeri güçten yoksundu. Henüz Kızıl Ordu kurulmamış, eski rejimden devralınmış burjuva ordusunun içi boşalmıştı. Trotskiy, Almanya ve Avusturya-Macaristan'la barış müzakereleri yapmak için 24 Aralık'ta Brest-Litovsk şehrine doğru yola çıktığında siperlerin boşalmış olduğuna tanık olmuştu.

Adil bir barış yapabilmek için masadaki pozisyonun askeri güçle desteklenmesi bir zorunluluktur. Sovyet heyetinin arkasında böyle bir destek yoktu. Onun yerine Halk Komiserleri Konseyi Alman siperlerinde savaş karşıtı devrimci propaganda faaliyetleri için 2 milyon Ruble tutarında bir bütçe ayırmış ve bunu da duyurmuştu. Alman siperlerinde Meşale (Die Flacke) isimli bir devrimci gazete dağıtılmaya başlandı. Trotskiy ile birlikte heyette bulunan Karl Radek'in çantası devrimci bildiri ve broşürlerle doluydu. Sovyet heyeti Almanya topraklarındaki istasyonda trenden iner inmez

EKİM DEVRİMİNİN

ettirmenin çok zor olacağına kani olmuştu. Ancak Alman ve Avusturya-Macaristan proleterasının tutumunu görmeden, özellikle Almanya'da devrimci bir yükselişin Rus devriminin imdadına yetişmesi olasılığına fırsat vermeden barış anlaşmasını imzalamaya taraftar değildi. Bu ülkelerdeki devrimci durumun değerlendirilmesi açısından Lenin'den daha iyimserdi. Trotskiy, tarihte eşine rastlanmayan bir formül öneriyordu: "ne savaş ne barış!" Buna göre Almanların dayatmaları kabul edilmeyecek ama Sovyet Rusya savaştan çekildiğini, ordusunu terhis edeceğini açıklayacaktı. Böylece savaşı devam ettirmenin tüm siyasi yükü Almanya'nın üzerine yıkılacak ve Almanya'da muzaffer bir proleter devrim olmasa bile işçi sınıfının muhalefeti Almanya'yı Sovyetlere karşı bir istila savaşından alıkoyacaktı.

Sonunda Brest-Litovsk görüşmeleri tıkandı ve Trotskiy'in planı uygulamaya kondu. Ancak Almanya saldırıya geçti ve Sovyetleri çok daha kötü koşullarda bir barış yapmaya zorladı. Trotskiy eğer plan başarısızlığa uğrarsa ve Almanlar saldırıya geçerse barış imzalanmasını kabul edeceği konusunda Lenin'e şahsen teminat vermişti. Bunu yaptı da. Lenin'in baştan beri izlediği politika uygulandı. Ancak barış ilk başta öngörülenden çok daha büyük kayıplar pahasına gerçekleşmişti.

Ekim devrimi, büyük bedeller ödeyerek barışı getirdi. Bu barış adil olmaktan uzaktı. Ağır koşullar içeriyordu. Ancak Lenin, devrimin derhal Almanya başta olmak üzere Avrupa'ya yayılmaması durumunda, zaman kazanması ve güçlenmek için ne pahasına olursa olsun barışın sağlanmasına büyük önem vermekteydi. Bu görüşlerini partiye kabul ettirmekte uzun süre zorluk çekti. Dahası eğer Trotskiy'in izlediği taktik olmasaydı bu politikayı Rusya ve dünya proleterasının öncülerine anlatmak da kolay olmayacaktı. Brest-Litovsk'ta uygulanan devrimci diplomasi sayesinde Lenin partisinin haklılığını şu sözlerle savunabilirdi: "Emperyalistlerin gizli anlaşmalarını yayınlayan ve bunları fesheden bu parti, bütün halklara barış teklif etti ve ancak İngiliz-Fransız emperyalistler, barışı baltadıktan ve Bolşevikler de Almanya'da ve öteki ülkelerde devrimi hızlandırmak için bir insanın yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra, Brest-Litovsk'un yurttacı hayvanlarının şiddetine boyun eğmek zorunda kaldı. Böyle bir durumda, böyle bir parti tarafından yapılan böyle bir uzlaşmanın, kesin olarak haklılığını herkes her gün daha iyi görebilmektedir."